

Çernobil'in yıldönümünde sokakta olacağız!
Nükleer santral istemiyoruz

Nükleer santral tüp gaz değildir.
Nükleer santral yaptırmayacağız

→ 26 Nisan'da 18:30'da Galatasaray Lisesi önünde
<http://www.kureseleyem.org>

**1 Mayıs'ta Taksim'e
DSİP saflarına**

bilgi için: 0536 335 10 19 • dsip.org.tr

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 414 ■ 13 Nisan 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

OYLAR EMEK BARIŞ ÖZGÜRLÜK BLOKUNA

- Kürt sorununda demokratik çözüm!
- Ergenekon ve JİTEM dağıtılsın!
- Irkçılığın son bulsun, ayrımcılık bitsin!
- Nükleer santrallara, termik santrallara hayır!
- Sermayenin AKP'sine, ırkçıların CHP-MHP'sine oy yok!

Ermeni soykırımını
anmak

**ÇOCUĞUNA
BİR ŞEY
ANLATMAK**

sayfa: 6-7

**LİBYA
İSYANI
NEREYE**

Ozan Tekin
sayfa: 8

**KAPİTALİZM
NEDEN
IRKÇILIĞA
İHTİYAÇ
DUYAR**

Sinan Özbek
sayfa: 10

Halkların kardeşliği için seçimlerde...

- İrkçılığa, ayrımcılığa karşı, emekçilerden yana adayları destekliyoruz
- Seçimlerde milliyetçi olmayan adayları destekliyoruz.
- İrkçılığa hiç bir prim vermeyen adayları destekliyoruz.
- Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yanında yer alan, devletin Ergenekon yapılanmasının dağıtılmasını savunan adayları destekliyoruz.
- Türkiye Cumhuriyeti'nin gelenekleriyle hesaplaşacağını, Ermenilere karşı 1915 yılında uygulanan katliamın açığa çıkması için mücadele edeceğini, azınlıkların haklarını savunacağını açıkça dile getiren adayları destekliyoruz.
- İşçi sınıfının haklarının, düşünce, örgütlenme, ifade ve gösteri düzenleme özgürlüğünün, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkının mücadelesini verecek adayları destekliyoruz.
- Kadınların özgürlüğü olmadan özgür olamayız. Kadınları haklarını, kadınlar üzerinde uygulanan her düzeyde baskıya karşı tutum alacağını açıklayan adayları destekliyoruz.
- Cinsel yönelimlerin çeşitliliğini benimseyen, yönelimlerinden dolayı aşağılanan, baskı gören ve şiddete maruz kalanların haklarını savunacak adayları destekliyoruz.
- Küresel iklim değişikliğine karşı acil tedbirler alınması gerektiğini savunan, nükleer enerjiye, nükleer santrallerle karşı yenilenebilir enerjiden yana tutum alan adayları destekliyoruz.
- Kadınlar üzerindeki baskıya karşı çıkarken, başörtüsü takan kadınlar üzerindeki baskıcı uygulamalara da ses çıkartan adayları destekliyoruz.
- Her düzeyde özgürlük istiyoruz.
- Özgürlüğü sınır tanımadan savunan adayları destekliyoruz.
- Demokrasinin önündeki tüm engellerin kaldırılması için mücadele edecek adayları destekliyoruz.
- Oyumuz özgürlüğe, oyumuz eşitliğe, oyumuz halkların kardeşliğine!
- Oyumuz savaşa, militarizme, ırkçılığa hayır diyenlere!

sosyalist işçi'ye abone olun

marksist.org
devrimci, antikapitalist internet portalı

Özgürlük ve demokrasi için

Oylarımız BDP'nin bağımsız adaylarına

12 Haziran seçimleri için milletvekili aday listeleri açıklandı. Binlerce aday arasından öne çıkan isimler, seçimlerde, ırkçılığa, milliyetçiliğe, darbelere, savaşa karşı politik tutum alan siyasi güçlerle diğerleri arasında bir mücadele olacağını gösteriyor.

BDP adayları

BDP seçim barajından dolayı bu seçimlere de bağımsız adaylarla katılacak. Diğer tüm partiler arasında sadece BDP, sokaktaki mücadelenin öncülerini, Kürt hareketinin militanlarını meclise taşıyacak bir kampanyayı örgütlemeye çalışıyor. Örneğin, İstanbul 3.bölgeden bağımsız milletvekili aday olan Mustafa Avcı, yıllardır kamu çalışanları hareketinin öncülüğünü yapan, KESK eylemlerinin militan sözcülerinden birisiydi. Önce DTP, DTP'nin kapatılmasının ardından da BDP İstanbul İl Eşbaşkanlığı görevini sürdüren Mustafa Avcı, tıpkı İstanbul 1. Bölgeden aday olan Sebahat Tuncel gibi mücadelenin, eylemlerin içinde demokrasi, özgürlük ve emek hakları için direnişlerin en önünde yer alıyordu.

Bu seçimlerin en önemli konularının başında, Kürt sorunu gelecek. PKK lideri Abdullah Öcalan'ın vurguladığı gibi sorun ya en önemli çözüm evresine girecek ya da çözümsüzlük ve çatışma ortamı yeniden hâkim hale gelecek. Kürt sorununun çözümü için BDP'nin önerdiği bağımsız adaylar etrafında etkin bir seçim kampanyası örgütlemek, adayların seçimi kazanması için mücadele etmek çok önemli.

Bu mücadele, mahallelerden meclise Kürt halkının özgürlük taleplerinin taşınması ve Kürt sorununun çözümü yönünde kitlesel bir iradenin ortaya çıkarak seçimlerin ardından sorunun Kürt halkı lehine çözülmesini isteyen milyonlarca insanın sesinin mecliste yankılanması için verilmeli.

Kürt halkının temsilcilerinin alacağı her

bir oyu, ırkçılığa karşı kazanılmış bir oy olarak görmek gerekiyor.

Seçim sonrasına hazırlık

Seçimlerin bir önemli özelliği de seçim sonrası mücadeleyi belirleyecek olması. Seçimlerden hemen sonra Kürt sorununda hangi adımların atılacağı ve nasıl bir yeni anayasanın şekilleneceği, seçim sürecindeki mücadele, seçim kampanyalarının kitleliliği tarafından belirlenecek.

Yeni anayasa tartışmalarında, anayasanın değiştirilemez maddelerinin değiştirilmesi için, ırkçı, milliyetçi, askeri vesayete dayalı, emeğin haklarını gözetmeyen, düşünce, ifade, örgütlenme ve gösteri özgürlüğünü son sınırına kadar garanti altına almayan bir anayasa mantığının mağlup edilmesi için demokratik anayasa isteyenlerin bağımsız adayları desteklemesi gerekiyor.

Seçim sonrasında bu en kritik tartışması bugün hangi partinin hangi açıdan

“Seçim kampanyası, Kürt halkının haklı talepleriyle, batıda emekçilerin taleplerini birleştirmek için değerlendirilmeli. Kürt halkının devletle mücadelesinde yalnız kalması, barış sürecinin en önemli sorunu. Batıda, milliyetçiliğe karşı, ırkçılığın yaygınlaşmasına karşı mücadele, Kürt sorununda çözüm için en önemli koşul.”

baktığı, neden bağımsız aday kampanyasının seçimlerden sonra daha da önemli olacağını gösteriyor.

Sivil itaatsizliğe devam

Kürt halkı haftalardır direniyor. Newroz öncesi başlayan direniş belirgin taleplerle sahip. Seçim barajının düşürülmesi bu taleplerden birisi.

Seçim barajı nedeniyle, Kürt hareketi

meclise çok daha fazla milletvekili sokma şansına sahipken, baraj, her seferinde Kürt halkının siyasal temsilinin önüne bir engel olarak dikiliyor.

Taleplerden bir diğeri, anadile özgürlük. Milyonlarca insanın anadili, yasaklanıyor. İki dilli bir eğitim, iki dilli bir yaşam Kürt halkının en önemli hak taleplerinin başında geliyor.

Ne AKP ne de MHP anadil özgürlüğüne tahammül ediyor. CHP ise tüm alanlarda olduğu gibi anadil talebine de statükoyu savunarak yanıt veriyor.

BDP'nin sivil itaatsizlik eylemlerinin taleplerinden birisi KCK tutuklularının serbest bırakılması.

Seçilmiş belediye başkanları, BDP üyeleri uyduruk bir iddianameyle aylardır tutuklu.

Barış sürecinin önündeki en önemli engellerden birisi, KCK davası. Dava, anadil tartışması açısından da önemini koruyor.

KCK davasından tutuklu bulunana siyasiler, anadilde savunma yapmak istiyor ama mahkeme heyeti, "bilinmeyen bir dil" diyerek, milyonlarca insanın konuştuğu bir dili küçümsüyor. Bu eğilim, Kürt halkının küçümsenmesi anlamına geliyor.

KCK davasından yargılanan siyasiler, anadilde savunma hakları ellerinden alındığı için savunma yapmama kararı aldı.

Batıda barışın sesi

Seçim kampanyası, Kürt halkının haklı talepleriyle, batıda emekçilerin taleplerini birleştirmek için değerlendirilmeli.

Kürt halkının devletle mücadelesinde yalnız kalması, barış sürecinin en önemli sorunu.

Batıda, milliyetçiliğe karşı, ırkçılığın yaygınlaşmasına karşı mücadele, Kürt sorununda çözüm için en önemli koşul.

Bu yüzden 12 Haziran seçimlerinde, BDP adaylarına oy kampanyası, emekçilerin özgürlük talepleriyle, Kürt halkının özgürlük talepleri arasında, bir köprü kurma çabası olarak da örgütlenmeli.

Emek, Barış ve Özgürlük Blok'unun adaylarına kazandırılacak her oy, hem sivil itaatsizlik eylemleriyle özgürlük arayan Kürt halkına batıdan verilecek destek anlamına gelecektir hem de kendi egemen sınıfına karşı mücadele eden batı emekçi sınıflarının özgürlük taleplerinin kitleleşmesi anlamına gelecektir.

Sermaye partilerine oy yok!

"Tekçi" AKP

Kürt halkının mücadelesi "Kürt açılımı" denilen süreci başlattı. Sürecin daha ikinci gününde AKP geri adım atmaya başladı. Bir yandan devlet televizyonunda Kürtçe yayın yapılırken bir yandan anadilde eğitim hakkı yönünde Recep Tayyip Erdoğan'ın yaptığı ve MHP liderliğinin sahip olduğu vurgulardan ayırt edilemez konuşma, milliyetçiliğin AKP açısından da seçim döneminde kullanılacak bir koz olduğunu gösteriyor.

Hükümet bir yandan milliyetçi oy tabanını geliştirmek için "tekçi" bir dil kullanır, Kürt halkının haklı taleplerinden birisini bile meşru karşılamazken bir yandan tüm alanlarda yeni liberal politikaları uyguluyor.

Japonya'daki nükleer felaketten, daha hızla ve daha özensiz bir şekilde nükleer santral kurma eğilimi çıkartan yeryüzün-

deki tek hükümet AKP hükümeti oldu. Hem enerji alanında hem de tüm ekonominin örgütlenmesinde yeni liberal politikaları ısrarla savunması, HES'ler, termik santraller kurma konusunda aymazlık göstermesi AKP'ye verilecek oyların yeni liberal politikaların desteklenmesine teka-bül edeceğini gösteriyor.

Avukat CHP

CHP ise Ergenekon davası konusunda zikzaklar çizerek bugünlere geldi.

Önce Ergenekon'un avukatlığını üstlendi CHP liderliği. Daha sonra, Kemal Kılıçdaroğlu, "Ergenekon neredeyse söyleyin ben de üye olacağım" diyerek Ergenekon davasını sulandırmaya çalıştı.

Kılıçdaroğlu belli ki Ergenekon'a üye olmak için gerekli kontak noktalarına ulaşamadığı için Ergenekon'u CHP'ye üye yapmaya karar vermiş.

Üç Ergenekon sanığını, CHP milletvekili adayları olarak öneriyor. Mehmet Haberal, Mustafa Balbay ve Sinan Aygün CHP listesinden aday oldular.

Darbeci bir örgütlenmenin üyesi oldukları gerekçesiyle sanık olan şahısları milletvekili adayları olarak önererek, CHP bütün demokratik yeni bir parti olarak örgütlenme iddiasını kaybetmiştir.

Statükonun bekçiliğini yapan, demokratik her hamleyle karşı çıkan, tüm darbe gir-

işimlerine alkış tutan, Ergenekon davasının en başından beri davayı şüphe altında bırakmaya çalışan CHP'ye verilen oylar, Ergenekon zihniyetini desteklemek anlamına gelecektir.

Kemal Kılıçdaroğlu CHP Genel Başkanı olduğunda, CHP'de yeni bir dönemin başladığını, demokratik yönde bir değişimin önüne geçilmez bir biçimde artık CHP'ye hakim olacağını iddia edenler yanıldı.

Seçimlerden sonra

Seçimlerden sonra bir dizi özgürlük talebi için mücadele daha da büyük bir önem kazanacak. Kürt sorunu için yeni bir dönem başlayacak. Abdullah Öcalan, 15 Haziran'a kadar hükümetin ve devletin sorunun çözümü yönünde adım atmaması durumunda, savaşın daha şiddetli bir biçimde yeniden başlayabileceği mesajını veriyor. Seçimlerden sonra, ya Kürt sorunun çözümü konusunda, Kürt halkının ulusal varlığının tanınması yönünde adımlar atılacak ya da yeniden insanlar ölmeye başlayacak.

Seçim sonrasının önemli bir başlığı da yeni anayasa yapımı için düğmeye basılması olacak. 12 Eylül referandumunda anayasada kısmi değişiklikler

gerçekleşti. Seçimlerden sonra anayasanın tümünün değiştirilmesi, yeni bir anayasanın hazırlanması süreci başlayacak. Bu süreçte, tüm ezilenlerin, tüm dışlananların sesini duyurmak, taleplerinin içerilmesini sağlamak için hazır olmak çok önemli.

Seçimlerden sonra, başörtüsünden anadilde özgürlüğe, emekçilerin örgütlenme özgürlüğünden Ergenekon'un tümüyle dağıtılmasına, devletin Ermeni soykırımından dolayı özür dilemesinden cinsel yönelimler üzerindeki baskıların ortadan kaldırılmasına kadar bir dizi alandaki mücadele için seçimler öncesinde güçlü bir seçim kampanyasını örgütlemek çok önemli.

Ergenekoncular meclise giriyor

Darbe girişimlerine katılan, Ergenekon adlı cinayet şebekesine üye olmaktan yargılananlar soluğu CHP ve MHP listelerinde aldı.

12 Eylül referandumunda CHP, milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmadığı için 'hayır' oyu verme çağrısı yapmıştı. İkiyüzlü devlet partisi Ergenekoncuları milletvekili yaparak hem dokunulmazlık veriyor hem de hapisten meclis sıralarına taşıyor.

İşte Ergenekoncu milletvekili adayları:

Mehmet Haberal: Zonguldak'tan, adı madenciler ve emekle özdeş bir şehirden 1. sırada gösterilen Haberal, adı Ergenekon'la özdeş olan 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in temsilcisi olarak tanınıyor. Türkiye ise Haberal'ı hazırladığı sahte hastalık raporlarıyla 2 yıl boyunca hapse değil bir ofise çevirdiği hastane odasında kalmasından biliyor. Sahte hastalık raporlarını hazırlayan iki doktor tutuklu.

Darbe girişimine katılmak ve anayasal düzeni zorla değiştirmek gibi suçlamalarla ağırlaştırılmış müebbet hapisle yargılanan Haberal sonunda CHP tarafından kurtarılıyor!

Mustafa Balbay: İzmir 2. seçim bölgesinde CHP tarafından 2. sırada aday

gösterilen Cumhuriyet Gazetesi'nin eski Ankara temsilcisi Mustafa Balbay, gazetecilik faaliyetlerinden değil aktif darbecilikten tutuklu. Balbay, tuttuğu günlerde darbe girişiminde generalleri nasıl desteklediğini, hatta kışkırttığını yazmıştı. "Genç Subaylar Rahatsız" manşetinin sahibi Balbay kamu vicdanında mahkûm edilirken CHP onu da kurtaracak.

Sinan Aygün: Ankara Ticaret Odası Başkanı tecfeci Sinan Aygün'ün adı Balyoz darbesi sonrası kurulacak hükümetin başbakanı olarak geçiyordu. Aygün, 2002'de Hıristiyanlara karşı başlatılan misyonerlik karşıtı kampanyanın finansörlerinden biri olmuştu. Misyonerlik karşıtı yüzbinlerce CD'nin parasını o vermişti. Cumhuriyet Mitingleri'nin örgütlenmesinde öne çıkan Aygün'de Ergenekon davasının sanıklarından biri ve örgütün kasalarından olduğu iddia ediliyor. Faşist görüşleriyle tanınan Aygün'ü kurtarmak da CHP'ye düştü.

Engin Alan: Balyoz darbe davası tutuklusunu emekli Korgeneral Engin Alan, faşist MHP tarafından İstanbul 1. Seçim bölgesinde 1. Sırada aday gösterildi. Camileri bombalamak, darbeye direnenleri stadlara toplamak, 12 Eylül tipi bir yönetim kurmayı hedefleyen Balyoz Darbe Planı'nın imzacılarından biri olan Alan faşistler tarafından meclise taşınmak isteniyor.

Faşizme geçit yok!

Seçimlerde barajı aşma ihtimali olan üç parti var. Bu partilerden AKP ve CHP'nin bir baraj sorunu yok ama MHP hakkında rivayet muhtelif.

Bazı anketler faşist MHP'nin baraj altında kaldığını gösterirken başka anketler barajın üstünde gösteriyor. Sonuç ne olursa olsun, MHP, özel bir örgüt, faşist bir parti olarak hem Kürt sorununun derinleşmesinden yana, savaşın devamından yana hem de anayasada tüm yeniliklere karşı. Anayasanın Türk milliyetçiliği vurgusunun aynen kalmasını savunan MHP,

tüm seçim stratejisini de kirli savaşın derinleştirilmesi yönünde kurguluyor.

İrkçi, milliyetçi hiçbir aday ve partiye oy verilmemeli!

Seçim kampanyasının en aktif sloganlarından birisi bu olmalı. MHP'ye verilecek oylar, BBP adaylarına verilecek oylar tüm demokratik hakların elimizden alınmasına katkı sağlayacak, siyasal demokrasinin zaten beğenmediğimiz sınırlarının daha da daralmasını sağlayacaktır.

Seçim kampanyası boyunca anti-faşist vurgu daima öne çıkmalıdır.

marksizm 2011
18-22 Mayıs istanbul

DSİP tarafından
her yıl düzenlenen tartışma toplantıları dizisi

Ayrıntılı bilgi için: 0536 335 10 19

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

DSİP'e katılın, sosyalizme güç verin

- devrimci sosyalizme güç ver
- başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Tahrir ruhu 9 Eylül Üniversitesi hastanesindeydi

Üniversite hastanelerinde yeni uygulanmaya başlayan performans sistemi 9 Eylül Hastanesinde asistan doktorların daha çok çalışmalarına rağmen ücretlerinin düşmesine sebep oldu. Yıllardır zaten geçici personel olarak görülen ve eğitimi süresince bazen haftada 120 saate varan çalışma sürelerine zorlanan asistan doktorlar da yıllardır, kendilerine biçilen bu rolün geçiciliğini bilerek ses çıkarmamışlardı.

Gerek sendikalarda, gerekse de tabip odasında örgütlülükleri az olan asistan doktorlar bu son uygulama neticesinde 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ücretlerinin 800 lira kadar düşmesine beklenmeyen bir tepki verdi. Daha önce asistan komisyonlarında ya da başka ortamlarda bir araya gelerek tartışan bu kesim, örgütlülüğünün zayıflığına rağmen çok radikal bir iş bırakma başlattı.

Kendiliğinden grev, aşağıdan örgütlenme

Ücret kayıplarının giderilmesini, çalışma saatlerinin normal koşullara geri çekilmesi talebiyle yola çıktılar. Greve başladıklarında sonuçlarını kestiremiyorlardı. Sendikaya, Tabip Odası'na güven sorunları vardı. Ancak oldukça kararlı davrandılar. Onların bu kararlı tutumu hastanedeki diğer personele de umut verdi. Onlar da hızla greve katıldı. Sendika ve Tabip Odası da kendi eylem takvimlerinin hantallığına rağmen bu eyleme ayak uydurmak zorunda kaldı.

Öğretim görevlilerinden, hemşirelere, büro personelinin, teknisyenlere kadar hemen herkes grevdeydi. Grev çadırının olduğu alanda konserler verildi, grevin gidişatı tartışıldı. 5 gün boyunca hastane bahçesi önemli bir tartışma alanıydı. Rektör ve başhekim görüşmeler için yine bu alana çağrıldı. Zorla ameliyata sokulmak istenen asistanlar bu alanda seçilen gönüllüler tarafından ameliyathaneden çıkarıldı. Grevin kararlılığı bir yandan "hastane işletmesini" birkaç trilyon

zarara uğratarken, tabandan gelişen bu hareketin karakteri grevin yayılması olasılığını da beraberinde getirdi. Beşinci gününde grev, Sağlık Bakanı'nun da görüşmelere katılmasına rağmen, zaferle sonuçlandı. Bu mücadele sırasında yüzden fazla asistan, Sağlık Emekçileri Sendikası'na (SES) üye oldu.

9 Eylül deneyimi tüm hastanelere örnek olmalı

Sendika ve Tabip Odası yönetimi elinden geldiğince grevin gidişatını kendi inisiyatiflerine almaya çalışsa da başarılı olamadılar. Grevin kendiliğinden karakteri belirleyici oldu ve mücadeleyi sürükledi. Sendikalı çalışanlar, yıllardır mücadele içinde edindikleri deneyimle hızla asistan doktorların mücadelesi ile birleşti ve önemli bir güç kattılar. Asistan doktorların oluşturdukları grev komitesine diğer sağlık personelinin grev komitesi de eklendi. Her ikisi de ayrı ayrı toplanıp sonra kararları ortaklaştırıyor. Mücadelenin kazanılmasında, tabandan gelen bu mücadele isteğinin, örgütlü güçleri harekete geçirmesinin önemi çok fazla.

Sendikal hareketin, sağlık çalışanlarının bölünmüşlüğü, sendikaların ve Tabip Odası'nın tutuculuğu aşağıdan mücadele ile aşıldı. Şimdi bu mücadelenin deneyimleri diğer hastanelerde de anlatılmaya çalışılıyor. 19-20 Nisan'da yapılacak olan sağlık çalışanları grevi, eğer 9 Eylül Hastanesi'ndeki mücadelenin deneyimleri kullanılabilirse, çok daha etkili olacaktır. Her hastanenin, her bölümün talepleri aynı değil. Bu talepler dikkate alınarak grev inşa edilmeli. Grevin ana vurgusu AKP karşıtlığı olmamalı. İşyerinin talepleri etrafında her türlü siyasetten çalışanı bir araya getirebilmeli.

Tahrir ruhu 9 Eylül üniversite hastanesine de uğradı. Bir sonraki durağına daha hazırlıklı olmak için bu deneyimleri paylaşmalıyız.

Bekir Ersin

1 Mayıs'ta Taksim'e!

2011 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. DİSK, Türk-İş, Hak-İş, KESK ve MEMUR-SEN'in aralarında bulunduğu 11 sendika ve meslek örgütü İstanbul'da Taksim'e birlikte çıkma kararı aldı. Sendikalar, 1 Mayıs gösterilerinde sendika hakkı ve iş güvenliği olmayan milyonların taleplerini öne çıkartırken uzun yıllardır devrimci sosyalistlerin attığı bir sloganı seçti: 'Milyonlar aç, milyonlar işsiz, İşte kapitalist düzeniniz!'

Uzun yıllar boyunca sert mücadelelere konu olan, onlarca insanın hayatını yitirdiği 1 Mayıs işçilerin uluslararası birlik ve dayanışma günü geçen yıl resmi tatil ve bayram ilan edilmişti.

1977'de kontrgerillanın yaptığı katliamdan sonra ilk kez Taksim gösterilere açılmıştı.

Bu yıl Pazar gününe denk gelen 1 Mayıs'ın yüksek katılımıyla geçmesi bekleniyor.

Eğer sendikaların birliği korunursa, işçi sınıfının tüm kesimleri 1 Mayıs'ta beraber gösteri yaparsa bu seçimlerden hemen önce işçi sınıfının sorunları ve talepleriyle hiç ilgilenmeyen sermaye partilerine karşı güçlü bir yanıt verilebilir. Ortak talepler yüksek sesle dile getirilebilir.

1 Mayıs 2011'e hem siyasi hem de ekonomik talepler damgasını vuruyor:

■ Tunus Devrimi ardından Mısır'da devam eden ve tüm Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı saran devrimlerle dayanışmak ve devrimleri boğmak için Libya'yı işgal eden emperyalist güçlere karşı ses çıkarmak için Taksim'de olacağız.

■ Kürt halkının kendi kendini yönetme ve anadilde eğitim hakkının tanınması, liderliği Öcalan'ın ve tüm KCK tutukuların serbest bırakılmasını istemek için Taksim'de olacağız.

■ Tüm ezilenler için "Özgürlük İstiyoruz" talebini haykırmak için 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız.

■ Ergenekon davasının bir yalan olmadığını, Kenan Evren'in ressam değil kanlı bir katil olduğunu haykırmak, Kafes, Balyoz gibi bilumum darbe tezgâhlarının, başarılı başarısız tüm darbelerin ve darbecilerin yargılanması için Taksim'de olacağız.

■ Taksim'de "Hepimiz Ermeni'yiz" diyerek Hrant Dink'i linç edenlerden hesap soracağız. Devletin 1915 soykırımını tanımaması ve Ermenilerden özür dilemesini isteyeceğiz.

■ Taşeronlaştırmaya, esnek üretime, işsizliğe, güvencesiz çalışmaya karşı, parasız sağlık ve eğitim için işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütlemek için 1 Mayıs'ta, Taksim'de olacağız.

Mart ayında 32 işçi iş cinayetlerinde öldü

1 Mayıs 2011'de iş güvenliği ve iş güvencesi olmayan işçilerin talepleri dile getirilecek.

Mart ayında 26 işçi iş kazalarında öldü, 131 işçi ise yaralandı.

Binlerce işçi patronların keyfi uygulaması ile işten atılırken güvencesiz işlerde çalışanlar düşük ücret ve aşırı çalışma saatleriyle yaşamak zorunda bırakıldı.

Türkiye iş güvenliğinde dünya sıralamalarının sonlarında. İş kazaları sonucu ölümler sıradan bir durum olarak görülüyor.

İşçiler ölüyor ama ne hükümet ne de devlet çalışanların yaşama hakkını koruyor.

Geçen Mart ayındaki iş kazası rakam-

ları durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor.

En fazla işçi ölümü Hidro Elektrik Santrali (HES) ve bina inşaatlarında gerçekleşti.

İşçiler Mart ayında göçük altında kaldı, kanalizasyon tarafından yutuldu ya da LPG depolarında alev alev yandı.

Tersaneler ve madenlerde meydana gelen ölümlerle halkın tepkisini çeken işçi cinayetleri hiç hız kesmiyor. Çünkü hiçbir yaptırıma tabi tutulmayan patronlar iş güvenliğini sağlamıyor.

Güvencesiz çalışanlara güvence verilsin. Sendikalı, sigortalı ve iş güvenliği sağlanmış bir ortamda çalışmak herkesi hakkıdır.

Buca Belediyesi direnişinden Batıgül Tunç, tekrar eylemde!

İzmir'in Buca Belediyesi'nde 56 gün grev yapıp işlerine geri dönen işçilerden Batıgül Tunç, Konak Belediyesi taşeron işçilerine destek verdiği için tekrar işten atıldı. Batıgül Tunç, CHP İzmir İl Başkanı Tacettin Bayır'ın kendisine gelip bizzat bu yüzden işten çıkarıldığını söylüyor. 56 gün Buca Belediyesi önünde verdiği mücadeleyi, 30 gündür CHP İzmir İl Binası önünde sürdürüyor.

Konak Belediyesi işçileri: Gemileri yaktık, geri dönüş yok!

50 gündür Basmane Meydanı'nda taşeron sistemine karşı direnen Konak Belediyesi işçileri kararlı. 67 işçi, geçtiğimiz günlerde Basmane'deki dünya heykeline kendilerini zincirledi. Ardından belediye hizmet binasının çatısına çıkarak pankart astı. Sendika, iş güvencesi ve taşeronun kaldırılması talepleriyle CHP'li belediye yönetimine karşı greve çıkan işçilerin mücadelesi devam ediyor.

Sanık Kenan Evren, Dosya numarası 2011/1

12 Eylül yargılanıyor

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın başlattığı 12 Eylül soruşturması, 31 yıldır darbelercin yargılanması isteyen halk ve sosyalistler tarafından mutlulukla karşılandı.

'Referandumun üstünden aylar geçti, neden Kenan Evren yargılanmıyor?': Milyonlarca insanın merak ettiği bu soru nihayet yanıtını buldu.

2011/1 sayılı dosya numarasıyla Kenan Evren, hayatta olan Milli Güvenlik Konseyi üyeleri Tahsin Yeşilkaya ve Nejat Tümler ve hakkında suç duyurusu yapılan sıkıyönetim komutanında işkenceci polisler kadar birçok kamu görevlisi 12 Eylül davasında yargılanacak.

Darbenin 30. yıldönümünde seçmenlerin yüzde 58'i 12 Eylül darbelerine dokunulmazlık zırhı veren 1982 Anayasası'nın geçici 15. maddesinin kaldırılmasına 'Evet' demişti.

Ertesi günü sabahı, 13 Eylül 2010'da Yetmez ama Evet aktivistlerinin Kenan Evren ve 12 Eylül darbeleri hakkında yaptığı suç duyurusunu ülke çapında 3 bin 500 suç duyurusu izlemiştir.

Tüm suç duyuruları Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nda tek bir dosyada birleştirildi. 2011'in ilk soruşturması 12 Eylül darbelerine açıldığı geçen hafta gazete manşetlerine çıktı.

Davayı yürüten Savcı Murat Özdemir, Kenan Evren'in ifadesinin alınacağını, soruşturmanın geniş tutularak bir yılda tamamlanacağını açıkladı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, içinde 12 Eylül darbesinin belgelerinin olduğu Balyoz dosyasını da istedi. 12 Eylül'e zemin hazırlamak için darbeci generaller tarafından hayata geçirilen Bayrak Darbe Planı, Balyoz Darbe Planı'nı yapanların esin kaynağı olmuştur.

Hayırcılar bunu engellemek istedi Kenan Evren ve darbeci generaller tarafından yazdırılan 1982 Anayasası'nın geçici 15. Maddesi onları 30 yıl korudu. 12 Eylül'de yakınları işkence gören, asılan, öldürülenlerin verdiği bu mücadele 30 yıl sonra halkın oylarıyla kazanıldı.

Hapishane katliamının sorumluları yargılsın!

Ergenekon sanığı darbeci generaller yaptıkları darbe planlarının bir harp olduğunu ileri sürüyor. 11 yıl önce hapishanelerde "Hayata Dönüş" adıyla düzenlenen katliamın tıpkı Kafes ve Balyoz gibi bir plan doğrultusunda gerçekleştiği açığa çıktı.

İnsanları zindanlarda diri diri yakanlar bu plana Tufan adını vermiş.

Tufan adı verilen katliam planının yanı sıra aynı an da Bora ve Atmaca adları verilen planlar hayata geçirilmiş. Bu planlar

12 Eylül referandumunda 'hayır' oyu çağrısı yapan CHP-MHP Bloğunun ve ulusalcı sosyalistlerin en büyük iddiası Kenan Evren ve 12 Eylül'ün aslında yargılanmayacağı idi. Zamanaşımını, yani olayın üzerinden geçen süre nedeniyle dava açılmayacağını ileri sürmüşlerdi. 12 Eylül soruşturmasını yürüten savcı aynı fikirde değil. Davanın başlangıç tarihini 12 Eylül 2010 referandumunu olarak görüyor ve zamanaşımının bitmesinin 2040 yılında olacağını ekliyor. Hayır oyu çağrısı yapan çevreler halka yalan söyleyerek, geçici 15. maddenin kaldırılmasını ve 12 Eylül'ün yargılanması engellemek istemişti.

Yetmez ama Evet diyenler bu konuda da haklı çıktı. 12 Eylül soruşturmasının başladığı haberinin yarattığı sevinç, Kenan Evren ve cunta üyelerinin, halka zulmeden devlet görevlilerinin sivil mahkemelerde hesap verecek olması üzerinden 31 yıl geçmesine rağmen kimsenin 12 Eylül darbesini unutmadığını gösteriyor.

12 Eylül soruşturmasını, Kenan Evren'in yargılanmasını engellemek isteyen güçlere karşı bu davanın arkasında durmak gerek.

YGS şifre rezaleti

Sınav sistemine hayır!

1 milyon 692 bin 345 kişinin katıldığı, geleceğini bağladığı YGS'de şifre bulunması ve etrafında yürütülen tartışmalar Türkiye'deki eğitim sisteminin temel unsuru olan sınav sisteminin ne denli çürümüş olduğunu ortaya koydu.

Ancak tartışmalar "cemaat devleti ele geçirdi" fikri merkezinde tutulduğu için sınav sisteminin değişmesinden başka şeyler tartışılıyor.

YGS soru kitapçığında bir dersane öğretmeni tarafından bulunan şifre iddialarını ÖSYM başta yalanladı. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Milli Eğitim Bakanı, ÖSYM başkanının açıklamalarından tatmin olduğunu söyledi. Buna karşılık liseliler ve aileleri tatmin olmadı. Günlerce türlü açıklamalarla şifre iddialarını yalanlayan ÖSYM sonunda soru kitapçığında şifre olduğunu kabul etti.

YGS'de şifre hakkında iki iddia var. İlk iddia bunun Fethullah Gülen cemaati mensuplarının kendi çocuklarına şifre vererek sınavı kazandırdığı, böylece kadrolaştığı. İkinci iddia ise Ali Nesin'in deyimleriyle bunun bir "aptallığın daniskası" olan matematiksel bir hatanın ürünü olduğu.

Cemaatin şifreyi oluşturup kullandığını söyleyenler iktidarda AKP'nin bulunmasını kanıt olarak göstererek Gülen cemaatinin ÖSYM'de gizlice örgütlendiği ileri sürüyor.

Türkiye'de üniversiteye giriş sınavlarında usulsüzlük ve yolsuzluk sürpriz olmaz. İster bir aptallık olsun ister bir şebekenin işi YGS'deki şifre rezaleti hakkında tüm iddialar soruşturmalı.

YGS'de şifre rezaleti, Türkiye'de iflas etmiş eğitim politikalarının, devlete ve sermayeye kazanç sağlanmak üzere örgütlenmiş eğitim endüstrisinin, öğrencileri yıllar süren bir yarışa sokan sınav sisteminin bir sonucu.

Bu sistemden, laik-dindar, herkes mağdur. Sınav sistemi ve paralı eğitime son verilmeli.

Eşit, bilimsel, parasız ve sınavsız eğitim istiyoruz!

Antikapitalist Liselilerin ve birçok öğrenci grubunun 12 Nisan'da gerçekleştirdiği YGS'ye Hayır eyleminin çağrısında YGS mağdurları şunları söyledi:

"En güzel yaşlarımızda dersanelerde, etüt odalarında, özel derslerde vaktimizi çürüttüp bir sonuç alamadığımızı bir kez daha gördük. Bu sınavdan şifreleriyle, torpilleri ile kârlı çıkanlar ÖSYM'nin açıklamasını masumane bulup onaylarken, biz masa başlarında dirsek çürüten, güzel bir yarın için emek harcayan öğrenciler bu masala kanmadık, TATMİN OLMADIK, OLMAYACAĞIZ.

"Bizler ortada dönen dolapların farkındayız. Eğer sen de bu haksızlıktan rahatsızsan, halkı üç kağıda, torpile sürükleyip "sen düşünme, biz senin yerine düşünüyoruz" cümlere karşı 12 Nisan Salı günü saat 17.00'da Galatasaray Lisesi önünde buluşalım; şarkılarımızı söyleyip, onlarla, şifreleriyle ve düzenleriyle alay edip ÖSYM'nin, YÖK'ün ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın balonunu patlatacağız! Eğitim temel hakkımızdır, elimizden alınmaz ve satılmaz!

İzmir'de Anti-Kapitalist Günler!

22-23 Nisan, Cuma - Cumartesi

22 Nisan Cuma

Saat: 18:00

1915'te Ne Olmuştu?

Doğan Tarkan (Dsip Genel Başkanı)
Hayko Bağdat (Gazeteci)

Saat: 15:00

Marksizmin Güncelliği

Ayşin Altun (DSİP)
Sinan Canbay (marksist.org muhabiri)

23 Nisan Cumartesi

Saat: 13:00

Ortadoğu Devrimleri

Doğan Tarkan (DSİP Genel Başkanı)
Tuncay Atmaca (ÖSP Temsilcisi)

Saat: 17:00

Ergenekon'da Nereye?

Av. Hüseyin Baha Coşkun
Av. Süphan Erkan
Ferda Keskin (Akademisyen/Bilgi Üniversitesi)

DSİP İzmir İl Bürosu:

Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1462 sokak.
No:21 D:1 Alsancak (St. Joseph Lisesi ve ZMO sokağı)

İletişim Numaraları:

0555 720 02 92

0555 732 34 29

Orhan Pamuk'un yanındayız!

Yargıtay, büyük romancı Orhan Pamuk'u, Kemal Kerinçsiz'e tazminat ödemeye mahkum etti! Kerinçsizler '1 milyon Ermeni'yi, 30 bin Kürdü öldürdük' diyen Pamuk'a dava açmıştı. 301. davalarında hedef haline getirilen Orhan Pamuk, Ergenekon'un suikast girişimleri nedeniyle yurtdışında yaşamak zorunda kaldı. Yargıtay, bu kararıyla katillerin yanında durduğunu vurguladı. Biz Orhan Pamuk'un yanındayız. Ergenekon, devlet içindeki tüm uzantılarıyla, dağıtılmalıdır.

Ermeni soykırımını anmak

Gerçek seni ö

24 Nisan 1915'de dönemin Dâhiliye Nazırı Mehmed Talat Bey'in emriyle Ermeni Komite merkezlerinin kapatılması, elebaşlarının tutulması ve her türlü belgelerine el konulması ile ilgili 24 Nisan 1915 kararları alındı. İstanbul'da Ermeni toplumunun önde gelen 2.345 ismi tutuklanarak Anadolu'ya sürüldü. Bunlar arasında siyasi militanların yanında milletvekilleri, tanınmış yazar ve şairler, sanatçılar, din adamları ve işadamları da vardı. Sürülenlerin çoğu sürgünde öldü veya öldürüldü.

27 Mayıs 1915'te çıkarılan "Tehcir Kanunu" Kanun-ı Muvakkat (geçici yasa) ile yerel mülki ve askeri yöneticilere, uygun göreceklere kişileri geçici olarak başka yere nakletme yetkisi verildi.

30 Mayıs günü Meclis-i Vükelâ (Bakanlar Kurulu) kararıyla tehcir süresiz hale getirildi. Verilen rakamlar değişmekle birlikte 1 ila 1 buçuk milyon Ermeni denizde boğularak, tehcir sırasında yollarda çeşitli şekillerde katledildi.

Bütün bu sürecin başladığı tarih olarak kabul edilen 24 Nisan günü bütün dünya Ermenileri tarafından bu soykırımın anıldığı gün olarak kabul edildi. Önceki yıllarda çeşitli gösteri, protesto ve etkinlikler düzenlense de ilk defa geçen sene Taksim Meydanı'nda 1915 soykırımında yaşamını yitirenler için kitlesel bir şekilde anma etkinliği İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi tarafından düzenlendi. Bu yıl, bu anmanın ikincisi 24 Nisan Pazar günü yine Taksim Meydanı'nda yapılacak.

Biz de Garo Paylan ve Hayko Bağdat ile birlikte geçmişte 24 Nisan'da yaşananlara nasıl baktıklarını, böyle bir anma etkinliğinin bugün Ermeniler için ne ifade ettiğini ve neden 24 Nisan'da Taksim Meydanı'nda olmak gerektiğini konuştuk.

24 Nisan Ermeni Soykırımını yaşamını kaybedenleri 95 yıl sonra ilk kez Taksim'de andık. Neden şimdi yapılabilir? Ne değişti?

Hayko Bağdat: Arat bana, Hrant için yapılan bütün eylemlere gelen bir kadından bahsetmişti. Bir gün yine böyle bir eylemde kadın, kenarda biraz ürkerek duran Ermenilere, 'neden orada duruyorsunuz? Buraya gelseniz. Bedeli ödendi' diye bağırır. Bugünlere gelmemiz bir mücadelenin sonucunda olmadı. Biz bedel ödedik, Hrant'ı verdik. Bu bedeli ödemiş olan Hrant ve ailesi bir topluma, daha çok Ermeni toplumuna şunu salık vermiş olabilir; 'hadi ama artık, anladık korktunuz, anladık hayatta kalmaya çalıştınız, anladık çocuklarınızı kurtarmaya çalıştınız'. Şimdi ben de çocuk sahibiyim. Bunlarla yüzleşmemek, kendimi ve ailemi riske etmeyecek şekilde davranmak da bir ihtimaldir ve gelenekseldir Ermeniler içinde. Ya çocuğum büyütüğünde kendisi bunlarla ilgilenmeye çalışırsa? Çünkü bu belayı, bu kötülüğü, bu yalanı, bu kasabanın sırrını hayatlarımızı zehirleyen algısını ne zaman ortadan kaldıracacağız? Ben bunu yapmazsam, bunu yapmayı Aras'a bırakacağım. Umarım bundan son-

rasını yeni bedeller üzerine kurmayız. Umarım Türkiyeliler cesaret göstererek, yeni kahramanlar feda etmeden bu mesel-eye bakabilirler. Dolayısıyla değişen şey'e yeter artık' duygusudur. Bizler bu yüzden artık bunları konuşuyoruz, insanlar bu yüzden 24 Nisan'da Taksim'e gelecekler.

24 Nisan'da bir anma etkinliği düzenlemenin bu yüzleşme açısından nasıl bir anlamı vardır?

Hayko Bağdat: Soykırımın yaşandığı topraklarda bugün yaşayan bizler mezarlıklar üzerine kurduğumuz hayatlarda yaşadığımız yerin altında olan ölümlere bir dua etmekle mükellefiz artık. Bütün bunların yaşandığı yerde de daha fazla kasabanın sırrıyla yaşamayalım. Bu sır, binlerce insanın ölümü üzerine büyük bir yalanla inşa ettiğimiz bu oksijen çadırımız bizi öyle insanlar haline getirdi ki... Ceylan'ın üzerinde havan topu patladı ve bu ülkede hiçbir şey olmadı. Uğur Kaymaz'ın yaşından çok kurşun çıktı vücudundan. LGBTT üyeleri sokak ortasında delik deşik ediliyor hala. Toplu mezarlar... Dolayısıyla o ağaca döktükleri kezzabın kokusu duyu organlarımızı, algılama yetimizi köreltti. Bir kısım insanın ciğerlerini yaktı ve onları öldürdü zaten, yaşayanların da duyu organlarının işlevlerini bozdu. Bu işlevsizlik bugün yaşadığımız çoraklığın müsebbibidir. Bunlara yüzleşmek sadece Ermeni'ye iyi gelmez. Hepimize iyi gelir, tedavi oluruz. Ben bu mücadelenin büyük bir kısmını aynı zamanda yaşadığım toprakların yeniden yeşemesi için de veriyorum. Yeni bir kuşak yetişiyor. Hrant öldüğünde 16 yaşında olan bir çocuk bugün 20.5 yaşında. Çok umutluyum da o yüzden uğraşıyor değilim ki, benim uğraşmaktan başka şansım yok. Başka türlü bu bilgiyle yaşamak mümkün değil. Herkes bize hikâyemizi soruyor. Asıl bu soruları onlara sormak lazım. 'Bütün bu hikâyenin, yalanın şahitleri olarak bildiğin ve anlatmadığın halde size ne oldu?' demek lazım. Onların vereceği cevaplar beni değil, seni iyileştirir. Ben zaten biliyorum. Sen cevabını ver, gerçek seni özgürleştirsin.

24 Nisan 1915 ve sonrasında yaşananlar için bir çok tanımlama kullanılır. Sizce nasıl tanımlamak gerekir?

Garo Paylan: 1915'den sonra zaten çok az sayıda Ermeni kalmıştı. Burada kalanlar kendilerini kurtarmaya, yurt dışına gidenler de yeni bir hayat kurmaya çalıştılar. Ermeniler arasında bunun çok sayıda ismi var; 'Büyük Felaket', 'Büyük Kıyım' vs gibi yaklaşık on beşe yakın adı var. 1915 sonrası sadece Ermeniler değil herkes bu konuda susuyor. 1945'e kadar da 1915'de yaşananlara evrensel bir isim konmamış, hukuki olarak adlandırılmamış. Zaten Ermenilerin yurt dışında da içeride de bu konuyla daha organize bir şekilde ilgilenmeye başlaması 2. Dünya Savaşı'ndan sonra oluyor. O dönemde bunun adına 'soykırım' denmeye başlanıyor. Ayrıca 'soykırım' kelimesinin kelime

anlamı olarak da o dönemde yaşananları karşıladığını düşünüyorum, çünkü tam olarak da böyle olmuş, yani soyumuz kırılmış. Bu nedenle bunu başka bir kelimeyle ikame etmek bana doğru gelmiyor. Sonuçta bu memleketin insanları soykırımla yavaş yavaş yüzleşiyorlar. Bu kötü bir şey olma haliyle birlikte bu memleketin insanları da kendi vicdanlarında bunun yerini buldukça, o belleğin üzerindeki çamur kalktıkça kendi vicdanlarında buna uygun bir kelime bulacaklardır. Önemli olan bunun kötü bir şey olduğunu, insanlığa karşı işlenmiş bir suç olduğunun bilincine varabilmektir.

Hayko Bağdat: 2. Dünya Savaşı'ndan sonra soykırım tabirinin hukuksal olarak tanımlanırken Ermenilere yapılanlar referans olarak gösteriliyor. Hatta 2. Dünya Savaşı'ndaki soykırımın esin kaynağı olarak Ermeni soykırımından da faydalandığı da söylenir. Evrensel hukuk insanlığa karşı işlenmiş suçların bir bölümüne bu ismi koymuştur. Bu yapımları olan bir kavramdır. Şimdi biz yerel ağızla buna başka bir şey söyleyebiliriz fakat bu, caydırıcılığı, onun vereceği utanç duygusunu, yaptırımını görmezden gelmemize engel olmasın. Bu bir soykırımdır. Eğer soykırımın hukuki karşılığı egemen devlet bakışını ürkütüyorsa şunu hatırlatmak da fayda var; soykırım demesen de sen milyonlarca insanın tehcirinden doğacak hukuki sorumlulukları eninde sonunda karşılamakla mükellefsin. Sen buna ne dersene de haksız yere devlet erkiyle korumakla mükellef olduğun vatandaşlarını ölüme göndermek, onların varlıklarını çalmak, daha sonra onları gasp etmek, bugüne

kadar devam edecek şekilde o gaspı sürdürmek meselesinin bir tane karşılığı vardır. Dolayısıyla sen buna ne isim bulursan bul bunun karşılığı soykırımdır. Soykırım tabirinin getirdiği caydırıcılık ve bedelinin ağır ödenmesi noktası bugün dünyanın başka yerlerinde risk altındaki halkların ve insanların korunması açısından da önemlidir. Geçmişe dair bütün tespit ve hesaplaşmalarımız gelecekteki hayatımızı şekillendirmek üzere olursa anlamlıdır. Yani 1915 ile bu kadar uğraşmamızın sebebi 2015'de insanlığın bunu bir daha yaşamaması içindir. Sadece geçmişle ilgili bir şey olsaydı birbirimize bir kere sıkıca sarılırdık, helalleşirdik, bu iş de biterdi. Bu iş öyle bir şey değil. Suç ve ceza var, hukuk var. Dolayısıyla dünyada hukuk talep eden kesimlerin eleştirilmesini, dışlanmasını doğru bulmuyorum. Bu da anlamlı, anlaşılır ve haklı bir mücadeledir.

Ne yapıldığı zaman yüzleşilmiş olacak?

Garo Paylan: Mesela bir Eğitim Bakanı çıkıp "ders kitaplarında, 'Ermeniler 1. Dünya Savaşı sırasında bizi arkamızdan hançerlediler ve biz o yüzden onları bu memlekette gönderdik' tabirinin yalan olduğunu söyler ve "ders kitaplarında bundan sonra Ali topu Agop'a da Delal'a da atacak" diye açıklandığı gün olabilir. Memlekette Talat Paşa isimli yüzlerce cadde bulvar ve okul isimlerinin değiştiği gün olabilir. Bugün Türk Sanat Müziği denen müziğin aslında Bizans müziğinin devamı olarak pek çok Rum, Ermeni, Yahudi müzik insanlarının da katkılarıyla yapıldığını ve bu müziğin ortak kültürümüzün bir nüvesi olduğunun bir

Özgürleştirsün

Kültür Bakanı tarafından anlatıldığı gün olabilir. Anayasada geçen hepimizin Türk olduğu ibaresinin değiştirildiği gün olabilir. Ya da Ermeni okulları da dâhil olmak üzere okullarda çocuklara her sabah 'Varlığım Türk varlığına armağan olsun! Ne mutlu Türk'üm diyene' dedirtildiği gün olabilir.

Hayko Bağdat: Bence nasıl yüzleşileceği konusunda ortak bir uzlaşma noktası bulunması gerekmiyor. Ben sosyalist biri olarak devlete karşı mücadele ediyorum. Sahip olduğum kimliğin hikâyesi bu mücadelemi kuvvetlendiren bir erk. Dolayısıyla hem duygusal hem de siyasi bir mücadele veriyoruz. Duygusal tarafım şunun hesabını soruyor; sen bizim birbirimizin üzüntülerine üzülmeye duygumuzu elimizden aldın ey ceberut devlet. Sen bunun hesabını vereceksin. Türkiye halkları önünde suçlusun. Bunları anlatırken karşıdakinin etnisitesine, dinsel inancına ya da hangi referanslarla geldiğine değil, bunu anlamasını engelleyen duyguyu anlamasını sağlamak üzere ikna etmeye çalışıyorum. 'Her şeyi boş ver, sen bu hikâyeye nasıl kötü bir şey demezsin? Sen çocukların yollarda aklıktan öldüğü ya da kılıçtan geçirilip derelere atıldığı bir hikâyeyi nasıl meşrulaştırırsın? Senin meşrulaştırmana yol açan şartlar senin suçun değil. Bak nasıl kandırdı seni? Fakat sen artık bu bilgiyi aldın. Artık bununla yüzleşmeye mükellefsin. Dün bana bunu yapan devlet bugün bunları yine yapar. Egemenin bakışı senin çocuğunu yine öldürür. Ceylan 8 yaşındaydı. Sen binlerce Ceylan'ın ölümünü kanıksadığın gün bu Ceylan'ın ölümüne ses çıkaracak halin kalmaz', diyorum.

Hayatı değiştirmenin en önemli malzemelerinden bir tanesi gerçek ise bu gerçek şu anda bizim elimizde mevcut.

24 Nisan'da neden Taksim'de olmak gerekiyor?

Garò Paylan: Geçen sene bir ilk yaşadık. Evet, daha önce bazı eylemler oldu, ama geçen yılki bir anmaydı. 95 yıl sonra ilk kez bir anma yapılabildi. Geçen sene sessiz bir şekilde, aslında normalde bizim kiliselerimizde olması gereken şekliyle bir anma düzenlendi. Bu yıl da Taksim Meydanı'nda aynı şekilde bir anma düzenlenecek. Bunun dışında da belki pek çok şey yapılacak ama Taksim'dekinin farkı bir anma olması. Bu yıl bu anma Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da da yapılacak. Artık bu vicdani yükü taşımak istemeyen herkes Taksim Meydanı'nda olacak.

Hayko Bağdat: Geçen yıl Taksim'de yapılan eylemin tarihsel anlamda çok önemli bir dönüşümü başlatan, Ermeni meselesi ile ilgili yazılacak olan tarihte altın harflerle yazılacak olan bir iş olduğunu düşünüyorum. Öldüğünü bildiğimiz bir yakınımızın mezarını yapmak isteriz. Taş koyarız üzerine ve yazı yazarız. Arkadaşımızın mezarını yapmak hikâyesidir hala bu iş. Dolayısıyla bu eyleme katılmak çocuklarımıza bırakacağımız mirastır. Bu kritik dönemde, bu şartlanmaların olduğu yerde, bu manipülasyonların olduğu yerde bu eyleme gelmek çocuğuna bir şey anlatmaktır. Dolayısıyla bu duygularla çağırıyorum insanları.

Röportaj: Arife Köse

Soykırım tanınsın!

Devlet Ermenilerden özür dilesin!

Yıl 1915. İstanbul'da Beyazıt Meydanı'na darağaçları kuruldu. 24 Nisan'da İttihatçılar tarafından başlatılan Ermeni avı sırasında gözaltına alınan 19 Ermeni sosyalisti 15 Mayıs 1915 günü Beyazıt'ta idam edildi. Katledilen Ermeni sosyalistleri bir toplu mezara gömüldü. Adları ve neden öldürüldükleri 95 yıl sonra, Ermeni Soykırımı ilk kez bu topraklarda kitlesel olarak anıldığı sırada hatırlandı.

Ermeni Soykırımı'nı tanımak, yüzleşmek, bu insanlık suçunun taraflarını ve faillerini açığa çıkartmak bugünün sosyalistleri için tarihsel bir sorumluluktur.

Ulus-devlet soykırım üzerine kuruldu

1915 yılı Türk ulus-devletinin asıl kuruluş tarihidir. 19. yüzyılın sonunda Osmanlı İmparatorluğu çökerken bir Türk ulus-devleti kurmak isteyen İttihat ve Terakki Partisi, bu topraklarda yaşayan, yaşadıkları yerler Ermenistan olarak anılan kadim bir halkı hedef seçti. Yalnızca Ermeni oldukları için 1,5 milyon insan katledildi.

Türkiye Cumhuriyeti, 20. yüzyılın ilk soykırımı üzerinde şekillendi. 1923'te iktidara gelecek olan eski İttihatçılar, Ermenilerin mallarına evlerine el koyarak ilk devlet sermayesini oluşturdu. "Ne mutlu Türküm diyene" ırkçı sloganı bu sürecin bir ifadesidir. Ermeni Soykırımı üzerinde yükselen Türk devleti 96 yıl boyunca zorla Türkleştirme politikalarını Ermeni düşmanlığının temel olarak uyguladı.

1915 Soykırımı ile hesaplaşmak Türk ulus devletinin kanlı temelleri ve resmi ideolojisi ile hesaplaşmaktır.

1915 ruhu yaşıyor

1,5 milyon Ermeni'nin katledilmesini emreden Talat Paşa'nın (kendisi asker olmadığı halde ünvanı paşadır) adı bulvarlara, sokaklara, okullara verildi. 2002'de misyonerlere karşı savaş başlatan Ergenekon, Talat Paşa'yı bayraklaştırdı. Ülkücü ve ulusalcı faşistler bu isim etrafında "Kızıl Elma" adını verdikleri kanlı ittifakı kurdu.

Sadece Ermeni olduğu için, 1915'i hatırlatan ve yüzleşme talep eden bir Ermeni olduğu için katledilen Hrant Dink, 1915 ruhunu taşıyanları topluma tanıttı.

Hrant'ı linç ettirenlerden Veli Küçük, Ergenekon davası sırasında yaptığı savunmalarda Ermenileri hedef göstermeyi sürdürdü.

2009 Nisan tarihli Kafes Darbe Planı'nı yazan Deniz Kuvvetleri mensubu subaylar, darbe ortamı yaratmak için 1915 ruhuyla Ermenileri hedef aldı.

96 yıl boyunca gerek eğitim sistemi gerekse medya Ermeniliği şeytanlıkla bir tuttu. 1915 gerçeği Türkiye halklarından saklanırken, yeni kuşaklara Ermeni düşmanlığı üzerinden ırkçılık empoze edildi.

1915 Soykırımı ile yüzleşmek bir tarihi tartışma olmadığı gibi tarihçilere de bırakılamaz.

Sol ve 1915

Bu topraklarda 96 yıl önce bir soykırım yaşandı. Buna karşılık cumhuriyet sonrası Türk solunda Ermeni Soykırımı hemen hemen hiç anılmadığı gibi katliamı gerçekleştirenlerden de hesap sorulmadı.

Solun kimi kesimleri bugün hala 1915 Ermeni katliamının hesabını sorma mücadelesini bir "kimlik sorunu" olarak adlandırıp küçümsüyor. Geçen yıl, 95 yıl sonra ilk kez katledilen 1,5 milyon Ermeni'yi anan, anma törenini düzenleyen tek parti DSİP'ti.

Türk solunun kahraman tarihinden bahsedenlerin çoğu 1915 katliamına sessiz kaldı. Çünkü ilerici bir güç olarak gördükleri ve ittifak kurdukları Kemalist ordu-bürokrasi bu katliamın failiydi.

Cumhuriyet devriminin, 1923'ün "kazanımlarından" bahsetmek 1915'i savunmaktır. Bu topraklarda yaşayan herkesin Türk olduğunu söylemek 1915'i savunmaktır. Soykırımı uğratılmış bir ulusun adını hakaret ve küfür olarak kullanmak 1915'in karanlığını daimi kılma isteğinin ifadesidir. Hıristiyanlara, gayri Müslimlere karşı yürütülen nefret kampanyalarının ilhamlarını 1915'ten alır.

1915 katliamının hesabını sormak, Türk devletinin Ermeni halkından özür dilemesini istemek sosyalistlerin tarihsel görevidir.

Bu görev sadece geçmişle yüzleşmek değil bugün ırkçılık ve her türden Türk milliyetçiliği ile hesaplaşmaktır.

1915'i unutma!

19 Ocak 2007'de arkasından vurulan Hrant Dink'in tabutunun ardından yürüyen yüzbinlerce insan 'Hepimiz Ermeniyiz' diyerek hem Ergenekon'un planlarını bozdu hem de resmi ideolojiye ölümcül bir darbe indirdi.

24 Nisan yaklaşıyor. Soykırımında yaşamını yitirenler sadece İstanbul'da değil, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da da anılacak. Bir tabuyu, Kemalist rejimin ve devletin üzerinde yükseldiği tabuyu yıktık ve şimdi yüzleşmenin yolunu açıyoruz.

Bu yoldan yürümek gerek.

96 yıl sonra katledilen 1,5 milyon Ermeni'yi anıyoruz.

Libya isyanı nereye?

Ortadoğu'da Tunus ve Mısır'la başlayan devrimler hızla birçok ülkeye yayılmış, yıllardır Batı'nın da desteğini alarak halklarını ezen diktatörlükler birer birer devrilmeye başlamıştı. Bu iki ülkeden sonra gerçekleşen en ciddi ayaklanma Libya'daydı. Milyonlarca sıradan insan, Kaddafi'nin baskıcı rejimine karşı ayaklanarak ülkenin büyük bölümünü ele geçirmişti.

Ancak bir süre sonra, isyancılar güç kaybetmeye başladığı sıralarda, Fransa, İngiltere ve ABD önderliğindeki uluslararası koalisyon, Kaddafi'nin ayaklanmaları vahşice ezeceğini öne sürerek "insani müdahale" adı altında Libya'ya hava saldırısını başlattı. Saldırı önce BM Güvenlik Konseyi'nden onay almıştı, askeri operasyonun komutası daha sonra NATO'ya geçti. Ortadoğu'daki devrimleri, değişim ve özgürlük taleplerini destekleyen insanlar tüm dünyada ikiye bölündü: bir kesimi, devrimlere yardımcı olacağı gerekçesiyle müdahaleyi destekledi; Sosyalist İşçi yazarlarının ve okurlarının da dahil olduğu bir kesim ise, Batılı emperyalistlerin müdahalesinin hiçbir yerde insanlığın faydasına olmadığını, sadece daha fazla ölüm ve savaş getirdiğini, bu müdahalenin asıl amacının devrimi bastırma veya kontrol altına almak olduğunu söyleyerek karşı çıktı.

Emperyalizmin hazırlığı

Emperyalistler, Tunus ve Mısır'da olayların gidişatına yeterince müdahil olamamışlardı. Örneğin, Sarkozy, Tunus'un diktatörü Bin Ali'yi son ana kadar desteklemiş; ancak Tunus halkının onu devirmesinin önün geçememişti.

Libya'da ise durum farklı oldu. İlk andan itibaren muhtemel bir Batı müdahalesine zemin oluşturacak şekilde davranıldı. Örneğin, Kaddafi'nin ayak-

lananları ezmek için yabancı paralı askerler getirdiği haberi, çatışmaların ilk günlerinden itibaren yoğun olarak medyada yer buldu. Ancak bu iddia doğru çıkmadı. Yine çatışmaların ilk günlerinden itibaren, olayların bir iç savaşa döneceği anlatıldı. Oysa Kaddafi'nin ordusuna ve çetelerine karşı yüzbinlerce, milyonlarca kişi ayaklandı. Dünya basını kitle hareketini anlatmayı tercih etmedi.

Müdahale insani gerekçelerle mi yapıldı?

Geçtiğimiz hafta Ecdebiye yakınlarında NATO'nun düzenlediği füze saldırısı sonucu 13 isyancı ve 4 sağlık çalışanı hayatını kaybetti. Atılan füzelerin nedeninin, konvoyun havaya ateş açması ve bu yüzden hedef zannedilmesi olduğu söylendi. İsyancıların askeri komutanı Abdülfettah Yunus konvoyun hareket edeceği rotayı NATO'ya bildirdiklerini söyledi, NATO'nun kendilerinden özür dilediğini belirtti. Ancak bu iki bilgi de yalanlandı. "İnsani" müdahalede bulunan güçler, sivilleri ve isyancıları korumak için düzenledikleri askeri operasyonda, sivilleri ve isyancıları öldürdüklerinde özür dahi dilemiyorlardı.

Üstelik, medya hâlâ "uçuşa kapalı hava sahaları"ndan bahsetse de, işgal güçleri ısrarlı bir şekilde karadaki hedefleri vurmaya devam ediyor. CIA ajanlarının ve Batılı güçlerin muhtelif özel birliklerinin ülkede kara hedeflerini vurduğu biliniyor. ABD Savunma Bakanı Robert Gates, operasyonun ne kadar süreceğini kimsenin bilmediğini düşündüğünü açıkladı. İngiltere Hava Kuvvetleri Komutanı ise, askeri operasyonların haftalar değil aylar sürebileceğini ifade etti.

İşgal petrole açıklanabilir mi?

Peki, emperyalistler, özellikle de askeri operasyonun her aşamasında Fransa ve İngiltere'ye göre geri planda duran ABD asıl olarak neyi hedefliyordu?

Dünyanın en büyük petrol şirketleri zaten Libya'da iş yaptığına göre, emperyalistlerin Libya'ya müdahale etmesinin bununla açıklanması mümkün değil. Üstelik, bir Beyaz Saray danışmanı 23 Mart'ta Financial Times'a verdiği demeçte, "Ortadoğu'da en az çıkarımızın

olduğu yer Libya" diyordu. Üstelik ABD Başkanı Barack Obama, örneğin Suudi Arabistan'ın Bahreyn'e müdahalesini ve Yemen'de ayaklanmalara uygulanan şiddet sert bir dille eleştirerek, bölgedeki tüm ülkelerde değişimden yana olan isyancıların taleplerini destekliyor gibi gözüküyordu.

Devrimleri kontrol altına almaya çalışıyorlar

ABD ve diğer emperyalistler, devrimlere müdahale etmek ve bu ayaklanmaları kendi politikaları doğrultusunda kontrol altına almak istiyor. Batı, yıllardır Kaddafi'nin halkına yaptığı baskılara sesini çıkarmıyordu. Şimdi ise, Ortadoğu'da kendi varlığına da bir tehdit olan ayaklanmalar başladığında, diktatörlüklere karşı değişim isteyen kitlelerin yanındaymış gibi gözükmeye çalışıyor.

Obama'nın müdahale başladığı sıralarda yaptığı bir açıklama ise durumun böyle olmadığını ortaya koyuyor: "Güvenliğimiz doğrudan tehdit altında olmasa da, değerlerimizin ve çıkarlarımızın tehdit altında olduğu zamanlar da olacak. Böyle durumlarda harekete geçmekten korkmamalıyız. Ancak bu hareketin bütün sorumluluğu da ABD'nin olmamalı."

Obama'nın "güç kullanımını savunmaktan çekinmeyen" bu açıklamaları, Bush destekçisi neo-conlardan dahi destek aldı. Çünkü ABD'nin çıkarları ve değerleri, özgürlük isteyen ve değişim için ayaklanan kitlelerle uyumuyordu. ABD Başkanı, Mübarek devrilirken de, onu deviren kitlelerin enerjisini yeni sektörler istihdam olarak patlama yaratabileceğini söyleyerek, ABD'nin bu ayaklanmaları politik olarak kontrolü altına alarak, kendi çıkarları doğrultusunda yeni neo-liberal çizgilere çekmek istediğini ortaya koyuyordu.

Kaddafi'ye sadık olan eski güçler, şimdi bu yeni rejimlerde pozisyon kapabilmek için birbirleriyle yarışıyorlar.

İşgal değil, devrim!

NATO güçlerinin zaman zaman "yanlışlıkla" vurduğu isyancılar, Kaddafi'nin acımasız diktatörlüğünü yıkmak için ölümü göze alarak harekete geçmiş sıradan insanlardı. Böyle milyonlarca kişi sokaklarda özgürlük istiyordu. Bu insanların yarattığı toplumsal güç, militer olarak Kaddafi'ye denk veya ondan üstün olduğu için değil, diğer insanlara da daha iyi bir şey vaat ettiği için Kaddafi'nin şehirlerini ele geçirebiliyordu.

Onlarca yıldır ülkesini diktatörlükle yöneten bir adamın merkez üssünün önünde sivil kalkanlar oluşturulmasını, onun bir anti-emperyalist gibi görünmesini sağlayan ise, NATO güçlerinin asıl olarak devrimi boğmak isteyen askeri işgali oldu.

İsyancılar bu işgali gerçekleştirenlerin piyonları olma tehlikesini taşıdıkça, emperyalistler İngiltere'de toplanarak Libya'nın geleceğini tartışma hakkını kendilerinde görüyor, kendi istedikleri türden rejimleri nasıl yaratabileceklerini konuşuyorlar.

Bu durumu tersine çevirecek olan ise, Libya'da değişim isteyen geniş kitlelerin hem işgal güçlerine hem de diktatör Kaddafi'ye karşı verecekleri aşağıdan mücadelenin başarısından başka bir şey olamayacak.

SURİYE

Devrimlerin son halkası

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı kapsayan devrimler, ayaklanmalar dalgasının son vuruğu ülke Suriye oldu.

Suriye'de 40 yıldır iktidarda olan Esad ailesi Suriye nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan Alevilere dayanıyor.

Aleviler asker sivil bürokrasinin bütün kilit noktalarını ellerinde tutuyorlar.

Ne var ki Esad rejimine karşı başlayan hareket sadece nüfusun çoğunluğu olan Sunni bir hareket değil. Birçok kentte Alevi emekçiler de gösterilere katılıyorlar.

Diğer Ortadoğu ülkelerinde olduğu gibi bir Cuma eylemi çağrısından önce ülkenin en güneyinde, Ürdün hududundaki Deraa kentinde bir grup liseli genç duvarlara "halk rejimi değiştirecek" diye sloganlar yazarken yakalandı ve göz altına alındı.

Ertesi gün Deraa kenti sokaklara döküldü ve polis ateş açtı. 4 kişi öldü. Daha sonra Deraa kentinde sayısız gösteri oldu, askerler ve polis ateş açtı, bazı iddialara göre sadece Deraa'da 100'den fazla insan öldü.

İlk Cuma eylemi Deraa dışında çok büyük olmadı ama rejim bu gösterilere şiddetle saldırdı. İnsanlar öldü. Ertesi günü cenazelerinde gene gösteriler oldu, polis gene ateş açtı. Yeni ölümler ve bu böyle sürüp gidiyor.

Suriye'nin sadece belli başlı büyük kentlerinde değil, birçok kentinde gösteriler oluyor.

Halk önce reformlar istiyordu. Baas rejimi reformlar yapacağını söyledi ama aynı zamanda gösterilere saldırdı ve inandırıcılığını kaybetti. Barışçı gösterilere ateş açılması tüm reform vaadi söyleminin palavra olduğunu ortaya çıkardı.

Halk şimdi çok daha fazlasını istiyor. Artık slogan "halk rejimi devirecek" ve "devrim!"

Baas rejimi ayaklanmanın dış kaynaklı olduğunu ve Suriye'yi parçalamayı hedeflediğini söylüyor.

Diğer Ortadoğu devrimlerinde, ayaklanmalarında olduğu gibi Suriye'de de korku yer değiştirdi. Şimdi rejim, egemen sınıflar korkuyor ve halk korkusuzca sokağa çıkıyor. Her baskı, gösterilerde ölen her yeni insan daha çok insanın gösterilere katılmasına neden oluyor.

Suriye'de Esad rejiminin devrilmesi artık kaçınılmaz.

Suriye ve diğer Ortadoğu devrimleri ile ilgili daha çok haber için marksist.org ve blog.marksist.org'a bakabilirsiniz.

Ozan Tekin

Bingazi'de NATO bombalarıyla öldürülmüş isyancılar.

Kıbrıs'ta isyan

%65

2004 yılında yapılan adanın iki tarafında eş zamanlı yapılan referandumda Kıbrıs'ı bağımsız ve federatif tek bir devlet olarak birleştirmeyi içeren Annan Planı'na Kıbrıslı Türklerin yüzde 65'i 'Evet' demişti.

Uluslararası anlaşmaları hiçe sayarak askeri işgalle kurulan KKTC'yi dünya tanımıyor. KKTC yönetimi tanınmadığı için Kuzey Kıbrıs ekonomik olarak ithalatı ve ihracatı Türkiye üzerinden gerçekleştiriyor. Yani Kıbrıs ekonomisi tümüyle Türkiye ekonomisine hatta Türk hazinesine bağlı.

Sanayi hiç gelişmezken adada tüm bankaların şubeleri ve kendine özgü sistemiyle 9 banka bulunuyor. Kıbrıs, Türk kapitalistlerinin kara para aklama cenneti iken Ankara tarafından belirlenen bütçeler Kuzey ile Güney arasında gelir uçurumu yaratıyor. Kişi başına düşen milli gelir Kuzey'de 16 bin dolar olarak hesaplanırken Güney'de 28 bin 468 dolar.

2002 yılında % 10 olan işsizlik oranı 2009 yılında %12.4'lere ulaştı. 2009 yılından sonra gerilemeye başlayan işsizlik oranı 2010 yılında %12.2, 2011 yılında %12.2 olurken 2012 yılında ise %11.9 olarak gerçekleşti.

2008'de küresel finans krizinin etkisini yoğun olarak hissedilirken Kuzey'in dünyadan tecrit durumu ekonomik krizi derinleştirirken hayat pahalılığı dorukta.

Kuzey Kıbrıs'ta TC 30 bin askerlik bir ordu bulunduruyor. Ordu, Kıbrıslılar için adadaki başkının biricik kaynağı.

Toplumsal Varoluş mücadelesini yürüten KTÖS'lü sendikacılara, sosyalistlere ölüm tehditleri yollanıyor. Afrika gazetesi kurşunlanıyor. Ergenekon işgal altındaki topraklarda cirit atıyor.

Üç Toplumsal Varoluş mitingine katılan on binlerin talebi

TC işgali son bulsun

Kıbrıs'ın işgal altındaki Kuzey'inde Sendikal Platform'un gerçekleştirdiği üçüncü Toplumsal Varoluş eyleminde kamu emekçileri yine grev yaptı; Ocak ve Mart'ta 80 bin Kıbrıslı'nın katıldığı iki işgal karşıtı mitingin ardından üçüncü kitlesel eylem KKTC Cumhuriyet Meclisi önünde gerçekleşti.

Kukla ÜBP hükümetini ve atadığı müsteşarla adayı adeta eski usul bir sömürge valisi gibi yöneten AKP hükümetinin temsil ettiği TC'nin yine on binler tarafından protesto edildi.

Bağımsız işçi hareketi

"Özellikle Yunan Cuntası'nın 1974 yılında organize ettiği askeri darbe sonrası Türkiye'nin garantörlük görevi çerçevesinde Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğünü korumak ve bozulan anayasal düzeni tekrardan tesis etmek için düzenlediği askeri hareket sonrası yaşananlar kabul edilemez."

Sendikal Platform'un bildirisindeki bu tespit 7 Nisan'da üçüncü Toplum varoluş eylemini gerçekleştiren işgale karşı radikal bir işçi hareketinin Kıbrıslı Türklerin çoğunluğunun desteğini alarak statükoya karşı çıktığının bir ifadesi.

Kuzey bölgesinde işçi sınıfının çoğunluğu kamu emekçileri oluşturuyor. 60 bin devlet memurunun çoğunluğunun örgütlü olduğu KTAMS, KTÖS, KTOEÖS, BES KOOP-SEN, BASIN-SEN, TIP-İŞ, ÇAĞ-SEN, DAÜ-BİR-SEN'in ve GÜÇ-SEN'in oluşturduğu Sendikal Platform 2011'i Toplumsal Varoluş yılı ilan etmişti. Kuzey'deki muhalefet partilerinin tamamı sendikaların eylemine destek vereceğini açıklamıştı.

Adada 130 bin Kıbrıslı Türk olduğu tahmin ediliyor. Bunlardan 80 bini Toplum Varoluş eylemlerine katıldı.

İşgal karşıtı hareketin radikalleşmesi

Türkiye devletinin ve Ankara'nın verdiği tepki Kuzey Kıbrıs işçi sınıfını daha radikalleşti. TC Başbakanı Erdoğan'ın Kıbrıslı Türkler için "besleme" hakaretini kullanması ve alenen sömürge yönetimini savunması karşısında Kıbrıslı sendikalar ve halk Türkiye'nin adadaki işgale son vermesini yüksek sesle dile getirmeye başladı. Gelişmeler Tunus ve Mısır'daki ayaklanmalarla kıyaslanabilir.

Yılın ilk dört ayda üç genel grev yapıldı. Grevciler siyasi ve ekonomik talepli kitle gösterilerine katıldı. İşgal karşıtı aktivistlerin ve sosyalistlerin destek verdiği hareket tüm bölme çabalarına rağmen kararlı.

7 Nisan'da meclis önünde gerçekleşen oturma eylemi öncesi sendikaların radikalleşmesi ve 13 maddelik işgal karşıtı taleplerinin kabul edilmesi için kazanana kadar mücadele etme kararlılığı büyük bir kırılma yarattı.

İlk iki eyleme destek veren muhalefet partileri CTP, TDP ve DP'nin sendikaların, yani bağımsız işçi hareketinin belirleyici olmasından rahatsız olarak Toplumsal Varoluş mücadelesinden desteğini çekti. CTP ve TDP sosyal demokrat, Serdar Denktaş'ın liderliğindeki demokrat parti ise merkez sağ bir kimliği sahip. Üç partide Türkiye ile uzlaşmak gerektiğini söyleyerek sendikaların işgal karşıtlığından şimdi uzak duruyor.

Kuzey Kıbrıs'taki işçi hareketi, Kıbrıslı Türklerin ezici çoğunluğunun desteğini kazanan Toplumsal Varoluş mücadelesini sürdürmekte kararlı. Mücadele hem ekonomik hem de siyasi taleplere sahip. Kuzey Kıbrıs işçi sınıfı ve halkı 30 bin Türk askeriyeye sürdürülen işgalin son bulmasını istiyor.

265,100 kişi çıkmıştı. Bu yüzde 16,4 artışa tekabül ediyor.

KTÖS Genel Sekreteri Elçin, buna işaret ediyor.

Sendikalar, şu anda Kuzey'de 130 bin Kıbrıslı Türk'ün yaşadığı buna karşılık nüfusun 800 bine ulaştığına dikkat çekiyor.

TC her yıl Türk vatandaşlarına KKTC kimliği dağıtıyor. Mafya babalarına, kumarhane sahiplerine, Sinan Aygün gibi Ergenekon sanıklarına verilen KKTC vatandaşlığı 1974'te başlayan askeri işgalle birlikte kolonileşme ve asimilasyonu da temsil ediyor.

Kıbrıs'ı 30 bin askerin zoruyla "yavru vatan" yapan Türkiye, adada nüfus dengisini değiştirerek adanın yerlilerini bir azınlık haline getiriyor.

Kuzey Kıbrıs işçi sınıfının 13 talebi

- 1 Sendikal platform, emek örgütlerinin demokratik, ekonomik, sosyal ve özlük haklarını koruma ve geliştirme amacıyla kurulmuş bir birliktelik olup, bu amaçlara giden yolda siyasi iradenin temsiliyetinin yarattığı sorunu ortadan kaldırarak "toplumun kendi kendisini yönetme" hedeflemektedir. Platformun hükümet olma amacı yoktur.
- 2 Sendikal Platform'un mücadelesinde toplumsal yokoluşu hedefleyen uygulamalara destek veren örgütlere ve siyasi partilere yer yoktur. Örneğin "Göç Yasası"nı destekleyenler.
- 3 Kıbrıs sorununun kısa sürede Birleşmiş Milletler kararları temelinde çözümüne ve Kıbrıslı Türklerin uluslararası alanda yerini almasına destek verir.
- 4 Kıbrıslı Türkler'in kendi kendilerini yönetmelerine saygı duyulmalıdır.
- 5 Türkiye ile Kıbrıslı Türkler arasındaki ilişki karşılıklı saygıya dayalı, siyasi eşitler düzeyinde olmalıdır. Buyuran-emir alan, mantığına dayalı ilişkiye son verilmelidir.
- 6 Kıbrıslı Türkler'in kendi kurumlarını yönetebileceği bilgi, beceri ve potansiyel vardır. Bu gerçekten hareketle Merkez Bankası, Sivil Savunma Teşkilatı, Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı'nın yönetimi Kıbrıslı Türkler'e devredilmeli, polis ve itfaiye sivil yönetime bağlanmalıdır.
- 7 Ulusal Birlik Partisi hükümeti koltukta kalma uğruna AKP hükümetinin yaptığı tüm dayatmalara boyun eğerek ve ahlaki sınırların ötesinde milletvekili transferleri yaparak Kıbrıslı Türkler'in siyasi iradesini AKP'ye teslim etmiştir. ÜBP halka karşı uygulamaları ile Kıbrıs Türk toplumunu yokoluşa sürüklemekte ve işbirlikçilik ve halk düşmanlığı yapmaktadır. Tüm bu gerekçelerle ÜBP hükümeti siyaseten toplumu temsil etmemektedir.
- 8 Sendikal Platform T.C. hükümetlerine teslim edilen siyasi iradenin geri alınması mücadelesinde, mecliste temsil edilen partilerin hükümetin atacağı adımlar konusunda etkili olabilmek için, sivil itaatsizlikle birlikte hükümetlerin başka çare bırakmaması halinde meclisten çekilme dahil, tüm eylemleri desteklemelerini beklemektedir.
- 9 Türkiye Cumhuriyeti yetkilileri içişlerimize müdahale etmekten vazgeçmeli, müşavir adı altında "gölge kabine" uygulamasına son verilmeli, T.C. Yardım Heyeti'nin siyasi iradenin kararlarına müdahalesi durdurulmalıdır. Mali destek uygulamaları proje bazında, Kıbrıslı Türk makamlar üzerinden yapılmalı, ihaleler Kıbrıs'ta açılmalıdır.
- 10 T.C. ile imzalanan protokoller çerçevesinde Kıbrıslı Türkler'in ekonomik, sosyal ve kültürel yapılarına uymayan ve tamamen siyasi amaç güden dayatma ekonomik paket derhal durdurulmalı, yapılan düzenlemeler ortadan kaldırılmalıdır.
- 11 Özelleştirme adı altında Kıbrıslı Türkler'e ait kamusal alanların peşkeş çekilmesi uygulamalarından derhal vazgeçilmelidir. Kurumların çalışmaları ve gelecekleri ile ilgili karar verme yetkisi Kıbrıslı Türkler'e aittir.
- 12 Ülkemizdeki sosyal, ekonomik ve kültürel dokuyu bozan, Kıbrıslı Türkler'in siyasal iradesini ortadan kaldıran vatandaşlık dağıtma uygulamaları derhal durdurulmalı, uluslararası gözlemciler gözetiminde nüfus sayımı yapılarak ülkedeki kaçak nüfusun geri dönüşü sağlanmalı, kimlikle giriş uygulaması kaldırılmalı, ülkeye girişler kontrol altına alınmalıdır.
- 13 Gayri insani koşullarda çalıştırılan özel sektör çalışanlarının çalışma koşulları iyileştirilmeli, ILO kurallarının ülkemizde hem kamuda, hem de özel sektörde uygulanması sağlanmalıdır.

TC'nin sömürgecilik yöntemi:
Sistematik göç

Kıbrıs'ta sömürge yönetiminin kararlı savunucusu Türk milliyetçileri ve faşistleri Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası Genel Sekreteri Şenel Elçin'e Avrupa parlamentosundaki konuşması nedeniyle saldırıyor.

KTÖS'ün lideri "İnsanlar nasıl bu kadar çok çoğalabilir? Bildiğim kadarıyla kediler ve tavşanlar bu kadar çok çoğalabilir. Bunu başka türlü açıklayamayız." diyerek adadaki nüfus artışına dikkat çekmişti.

1974'ten beri Kıbrıs'ın Kuzey'inde nüfusun tam olarak kaç olduğu bilinmiyor. Çünkü işgal yönetimi bağımsız uluslararası gözlemcilerin denetiminde sağlıklı bir nüfus sayımı yapılmasını engelliyor. 2006 yılında adanın yerlisi olan 120 bin Kıbrıslı Türk olduğu tahmin edilirken KKTC tarafından yapılan nüfus sayımında sonuç

Afrika'nın sömürgeleştirilmesi ile ırkçılığın doğuşu eş zamanlıdır.

Kapitalizm neden ırkçılığa ihtiyaç duyar?

Irkçılık asıl olarak sömürgecilikle ilişkilidir ve 16. yüzyılda en saldırgan, en amansız haldedir. Bu dönemde tamamen biyolojik özellikler işaret ederek iş görür. Sömürgeci kapitalizm iki kirliliği ırkçı ideolojiye yaslanarak meşrulaştırır.

İlk olarak; işgal ettiği topraklarda yaşayan insanların neden buna reva görüldüğünü anlatır. Bunu işgal edilen topraklarda yaşayan insanları "doğal olarak aşağı değerinde" ve ahlaki olarak "yozlaşmış" diye tanımlayarak yapar. "Yozlaşmış" ve "doğal olarak aşağı" olanları tahakküm altına almak, onlara "uygarlık götürmekle" açıklanır. Bu sömürgeciliğin meşrulaştırılmasıdır. İkinci olarak; ele geçirdiği sömürge topraklarında ihtiyaç duyduğu emek gücünü başka bir yerlerden söküp alırken ırkçılığı devreye sokar. Köle olarak kullandıklarının neden köle olduğunu açıklarken, onların insan olmadığını ya da tam gelişmemiş insanlar olduğunu söyler. Böylece köleciliğin yeniden başlamasının zemini oluşur.

Oysa kapitalist üretim ilişkisinde emek özgürdür. İşçi yaşamak için emeğini satmak zorundadır ama bunu isterse yapmayabilir. Burada sıkıntılı bir durum ortaya çıkar: Değil mi ki burjuva devrimi; "eşitlik, özgürlük ve kardeşlik" şiarı üzerinde yükselmiştir, şimdi içinde eşit, özgür ve kardeş olmayanların durumunu nasıl açıklanacaktır? Binlerce insanın topraklarından sökülmesi ve köle olarak kullanılması nasıl açıklanabilir? İşte ırkçılık tam olarak burada son derece işlevsel, tılsımlı bir ideoloji olarak devreye girer: Yerlilerin ve köleleştirilenlerin, insan olmadığı ilan edilir. Tam da bu nokta, ırkçılığın sökün ettiği kaynaktır. İlk haliyle ırkçılık, Yenedünya'daki plantaj aristokrasisi diye adlandırılabilir sınıfın ideolojisidir.

Ama şimdi soru şudur: Kölecilik artık

olmadığına göre ırkçılık neden vardır ve çağdaş kapitalizm ırkçılığa neden ihtiyaç duyar? Kuşkusuz günümüzde ırkçılık kölecilik döneminin bir "ideolojik artığı" olarak görülemez. Günümüzde ırkçılık daha çok kültürel özelliklere, farklılıklara işaret ederek işliyor. Kültürel farklılıkların tıpkı biyolojik farklılıklar gibi aşılamaz olduğunu söylüyor. Çağdaş kapitalizmin kimi arzuları ırkçılıkla yamanabiliyor. Bunlardan ilki işçiler arasındaki ekonomik rekabet: Kapitalist üretim sürecinde işçiler farklı ücretlerle çalıştırılır. Örneğin kalifiye denem işçi vasıfsız işçiden fazla kazanır. Bu tür bir ayırım, iki farklı ulustan işçi için söz konusu olduğunda ırkçılık işlevsel bir rol üstlenir. Göçmen işçinin daha ucuz çalıştırmasını hem sağlar hem de açıklar. İkinci olarak, yerli işçiler ırkçı ideolojiden etkilenir. Bu etki, onların yabancı işçiye bakarak kendilerini yine kendi gibi yerli olan patronuyla özdeşleşmesini getirir. Böylece yerli işçi kendini acımasız üretim sürecinde daha iyi hisseder. Üçüncü olarak, ırkçılık işçiler arasındaki bölünmüşlüğü derinleştirmeye yarar, sınıfı böler. Bu da kapitalistlerin işine gelen bir durumdur.

Şimdi bu söylenenler kapitalizm için ırkçılığın nasıl bir verim sağladığına ilişkindir. Daha önemli olan kapitalist üretim ilişkilerinin ırkçılığı doğurduğudur. Yani ırkçılık, kapitalist ekonominin işleyişinden dolaysız olarak çıkar. Kapitalist üretimde artı değer oluşması, değişken sermaye ve sabit sermaye ilişkisi üzerinden olur. Burada sadece değişken sermaye yani işgücü değer üreten sermayedir. İşçi çalışma süresinde ücret olarak ödenen değerden daha fazla bir değer yaratır. Bu artı değere el koyan patron iki şey yapabilir: Ya yeni makineler alır ya da yeni işgücüne yatırım yapar. Her iki durumda da sermayenin terkibi değişir.

İlk durumu yani kapitalistin yeni makinelere yatırım yapmasını ve bunun sonuçlarını bir kenara bırakalım. Sermayenin artı değer üreten kısmı değişken sermayeye basarak artı değer üretmek, temel olarak değişken sermaye giderlerinin düşürülmesine bağlıdır. Yeni teknolojiler alınmadan, mevcut makineler yenilenmeden, değişken sermaye giderlerinin düşürülmesinin çok sayıda yolu vardır. Örneğin iş saatleri uzatılabilir, bu genel ücretlerin düşmesine yol açar. Ama burada üzerinde durulması gereken asıl yöntem şudur: İşgücü arzı satılık ucuz işgücü ithaliyle arttırılabilir. Bu uygulama, ortalama ücretlerini düşmesini sağlar.

İşgücü ithalinden anlaşılması gereken de kuşkusuz asıl olarak göçmen işçilerdir. Kapitalist üretim tarzında göçmen işçiler üzerinden sağlanan ucuz işgücü son derece önemlidir. İşgücünün fiyatı içinde, işgücünün yeniden üretimi yani yeni işçi kuşaklarının yetiştirilmesi de vardır. Göçmen işçilerin çocukları söz konusu olduğunda bu noktada da masraflar azalır. Göçmen işçinin piyasaya sokulmasının yukarıda saydığım faydaları da sağladığı düşünülmürse yine göçmen işçi üzerinden sağlanan işgücü arzının arttırılmasının ne denli yerinde, istenir bir yöntem olduğu ortaya çıkar. Kapitalizm işgücünün arzını arttırmak ve bu yolla ücretleri düşürmek için göçmen işçilerden vazgeçemez. Yani emek uluslararasıdır. İşte bu nokta kapitalist üretim ilişkisinde ırkçılığın yuvasıdır.

Şimdi ırkçılık kapitalizmin olmasa olmaz bir yasağı olan "değer yasasıyla" ilişkilidir. Nasıl ki "değer yasası" olmadan bir kapitalizm düşünemezsek tıpkı bunun gibi ırkçılığın olmayan bir kapitalizm de düşünemeyiz. Bu durumda da ırkçılık eleştirisi, ırkçılığa karşı mücadelede kapitalizme karşı mücadeleyle birleşir.

Sinan Özbek

Karşıdevrime yenik düşen devrimci:

Mayakovski

Mayakovski 1893 yılında Gürcistan'ın bir köyünde doğar. Yaşı daha 12'yken bir gösteriye katıldığı için okuldan atılır, 1906'da

Moskova'ya gider. Ertesi yıl Bolşevik Partisi'ne üye olur. İki yıl sonra bildiri dağıtmak suçuyla hapse düşer. Üçüncü kez hapse girdiğinde, şair olmaya karar verir.

Çıkar, sanat okuluna yazılır. Sanatı "eski" ile mücadelelerinde bir silah olarak gören Fütürist (Gelecekçilik) akımının bir parçası olur. Kendini, şiirin sadece içeriğini değil, biçimini ve dilini de değiştirmeye adanır.

Bizim Nazım Hikmet'le tanıştığımız vezinsiz, kafiyesiz, kırık dizeli şiiri Nazım öğrenci olarak gittiği Moskova'da 1920'lerde Mayakovski'den öğrenmiştir.

Mayakovsky, şiirleri ve savaş karşıtlığı nedeniyle 1914'te sanatkardan da atılır. Kendini tümüyle şiire ve devrim propagandasına verir.

Rusya'da 1917 devrimini izleyen yıllar, emekçi kitlelerin gündelik hayatının inanılmaz ölçüde değiştiği, özgürleştiği, renklendiği yıllardır. Aile kurumu, çocuk bakımı, cinsellik, kadınların yaşamı, işyeri ilişkileri... Her şey sorgulanmakta ve değişmektedir.

Ve özgürleşen kitlelerin bilgiye ve kültüre susamışlığı ve yaratıcılığı sınırsız bir patlamaya dönüşür. Isaac Deutscher, Troçki biyografisinde, bir sahne anlatır. Kızıl Meydan'ın bir ucundaki bir binada Troçki kültür üzerine bir konuşma yapacaktır. Salon dolmuştur, bina dolmuştur, meydan dolmuştur. Troçki meydanının öbür ucundan girer, binaya ulaşması imkânsızdır, kalabalık onu kaldırır, kafalarının üzerinden taşıyarak binaya ulaştırır. Aynı günlerde 7 binden fazla işçi tiyatro kulübü kurulmuştur, sayısız şiir ve edebiyat dergisi yayınlanmaktadır.

Siyaset sahnesine çıkan, kendi hayatlarını ilk kez kendi ellerine alan milyonlarca emekçi, hayatın her alanıyla ne kadar ilgili olduklarını ilk kez anlamakta ve göstermektedir.

Ve Mayakovski bu devrim, kültür, yaratıcılık, yenilikçilik patlamasının tam ortasında yer alır. Ülkenin en popüler, çağın ruhunu en iyi yakalayan şairidir.

Ne var ki, işgal ve iç savaş devrimi yapan işçi sınıfını yok ederken, Alman devriminin yenilgisi Sovyet devrimini yalnız bırakır, bürokratikleşme hızlanır, bürokrasi yeni bir egemen sınıf olarak kendini pekiştirmeye başlar. Stalinist karşıdevrim başlamıştır.

Sanatta yenilik ve deneysellik yerini komite kararlarına, kararnamelere, Stalinist bürokrasinin beğenisine bırakır. Birinci Beş Yıllık Plan'ın 1928'de uygulamaya konmasıyla birlikte bürokrasinin iktidarı yerine oturmaya başlar.

Mayakovski, 9 Nisan 1930'da bir öğrenci kalabalığına "Avazım Çıktığı Kadar" şiirini okur. Yuhalanır.

14 Nisan'da beynine bir kurşun sıkarak intihar eder.

Stalinist bürokrasi tarafından hedef gösterilmiş olmasına rağmen tabutunun ardından on binler yürür.

Medya ve sömürü

Karl Marx, egemen sınıfın sadece üretim araçlarını değil; fikri üretim araçlarını da elinde tuttuğunu söyler. Buradan yola çıkarak şöyle söyler: "Topluma egemen olan fikirler, egemen sınıfın fikirleridir".

Hrant Dink'in katili Ogün Samast, mahkemeye hitaben yazdığı mektupta kendisini cinayete azmettirenin medyada yer alan yazılar ve manşetler olduğunu söyleyerek; Emin Çölaşan'ın ve Ertuğrul Özkök'ün yargılanması gerektiğini söyledi. Hrant Dink'in ölümünü hazırlayan manşetleri atan medya kapitalizmle kopmaz bağlara sahip. Hem Türkiye'de hem de dünyanın geri kalanında medyanın yapısını incelediğimizde karşımıza iletişimin neredeyse her alanında etkin olan ve tamamına yakını elinde bulunduran tekeller çıkıyor.

Medyada üretim ilişkileri

Karl Marx, egemen sınıfın sadece üretim araçlarını değil; fikri üretim araçlarını da elinde tuttuğunu söyler. Buradan yola çıkarak şöyle söyler: "Topluma egemen olan fikirler, egemen sınıfın fikirleridir". Medya, egemen fikirleri yeniden üretmenin en temel araçlarından birisidir. Ancak medyanın rolü bununla sınırlı değildir. Medya aynı zamanda kâr etmek zorunda olan bir endüstriyel yapıdır. Bu sebeple kapitalizmdeki tüm endüstrilerin içinde taşıdığı çelişkileri içinde barındırmaktadır. En başta emek-sermaye çelişkisi-ni...

Kapitalizmin temel eğilimlerinden birisi tekelleşmedir. Piyasadaki rekabet son derece vahşi kurallara dayanır. Kâr denilen doğal olmayan ancak sisteme içsel güdü; büyük şirketlerin, daha küçük olanları yutmalarını ve giderek midelerini büyütmelelerini gözetir. Sermayenin bir temel kuralı vardır: sermaye birikimi. Bu birikim emek sömürüsüne ve acımasızca rekabete dayalıdır.

Özellikle 1980'li yıllardan itibaren uygulanmaya başlanan yeni liberal politikalar medya sektöründe tekelleşme eğilimini hızlandırmıştır. Medya mülkiyetinde radikal değişiklikler meydana gelmiş; o güne kadar kamu hizmeti yayıncılığı olarak bilinen ve devlet ve sermayeden görece özerk olabilen -veya öyle görünebilen- yapı ortadan kaldırılmaya başlanmıştır.

Düzensizleştirme (deregülasyon) politikalarıyla medyada sermaye yoğunlaşmasının önü açılmış; farklı sektörlerdeki büyük sermaye sahipleri hızla medya sektörüne yatırım yapmaya başlamışlardır. Yani medya, yeni liberal politikalar doğrultusunda baştan aşağı yeniden yapılanmıştır.

Bu süreçte medya sektöründe dünya çapında çapraz, dikey ve yatay bütünleşmeler hız kazanmıştır. Bu bütünleşmelerin sonucu olarak medya sektöründe yer alan şirketlerin sayısı giderek azalmaya başlamıştır. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden Yrd. Doç. Dr. Gülseren Adaklı bir makalesinde Ben Bagdikian'ın kitabında 1983'te ABD medya pazarına hâkim grupların sayısını 50 olarak aktardığını ancak kitabın 2004 baskısında bu sayının 4'e düştüğünü belirtmektedir. Bugün dünya çapında şirket evlilikleri ve küçük şirketleri satın alma yoluyla medya sektöründe çoğu ABD'li olan birkaç büyük grup kalmıştır. Bunlardan en büyükleri, sırasıyla General Electric, Walt Disney, News Corporation, Time Warner, Viacom CBS Corporation, Bertelsmann ve Vivendi'dir. 2009 yılı verilerine göre bu şirketlerin en büyüğü 157 milyar dolar gelir elde ederken, en küçüğünün geliri 27.13 milyar avro'dur.

Türkiye'de Medya Mülkiyeti

Türkiye'de de medya endüstrisinin dönüşümü dünyadakine benzer bir şekilde gelişmiştir. 1980'li yıllarla beraber Türkiye'de de medyada sermaye yoğunlaşması yaşanmaya başlamıştır. Sermaye yoğunlaşmasının sonucu olarak da yeni medya tekelleri ortaya çıkmıştır. Ogün Samast'ın kendisini etkilediğini söylediği

yazılarının yer aldığı Hürriyet gazetesinin bağlı bulunduğu Doğan Medya Grubu, Türkiye'deki yeni medya yapılanmasının en net örneklerinden birini oluşturur. Hatta bu grubun diğer medya gruplarına örnek teşkil ettiğinin de altı çizilmelidir. 1990'lı ve 2000'li yıllar boyunca süren sert rekabet ve siyasi gelişmeler sonucunda Uzan grubu gibi büyük gruplar piyasadan çekilmeye zorlanırken; günümüzde Doğan Medya Grubu, Turkuaz, Çukurova gibi -medya alanı dışında da ciddi yatırımları bulunan- büyük şirketler medya sektöründe egemen konumdadır.

Bu egemenliğin sadece basın ve yayın alanında olduğu düşünülmemelidir. Örneğin piyasanın yarısından fazlasını elinde bulunduran Doğan Medya Grubu; gazete, dergi, kitap yayıncılığı, televizyon ve radyo yayıncılığı, yapımcılık, dijital TV platformu, perakende ve mağazacılık gibi medya sektöründeki pek çok alanda yatırımlara sahiptir. Son zamanlarda küçülme kararı alan Doğan Medya Grubu, bünyesinde bulundurduğu Radikal ve Referans gazetelerini birleştirip bu gazeteleri Hürriyet gazetesinin mülkiyetine geçirmiştir. Son günlerde ortalıkta dolaşan ancak kanıtlanamamış haberlere göreyse Ülker firması, Doğan Medya'yı satın almak istiyor.

Sektörde büyük pay sahibi bir başka grup ise Çukurova Holding. Mehmet Emin

Karamahmet'e ait olan Çukurova Holding; endüstri, bilgi iletişim teknolojileri, inşaat, taşımacılık ve hizmet, finansal hizmetler ve enerji gibi sektörlerde bulunan yatırımlarının yanı sıra medyada ciddi bir paya sahip. Show TV, Digturk, Alem FM ve dergi, Güneş gazetesi gibi pek çok medya organı Çukurova Holding'e ait.

Hükümete yakın duran Çalık Holding'e ait Turkuvaz Medya Grubu da son yılların en hızlı büyüyen medya grubu. Çalık Holding, tekstil, enerji, inşaat, finans, medya, Telekom ve madencilik gibi alanlarda faaliyet gösteren büyük bir holding. Sabah-ATV başta olmak üzere gazete yayıncılığından, televizyonculuğa, haber ajansından, dijital medyaya kadar medyadaki pek çok alanda faaliyet yürütüyor.

Elbette irili ufaklı pek çok grup mevcut ancak sektörde giderek tekelleşen büyük güçler, aralarındaki siyasi farklılıklara rağmen medya sektörünün büyük bir çoğunluğunu kontrol ediyor.

Tekelleşmeye neden karşı çıkmak lazım?

Büyük firmalar arasındaki rekabetin biz sosyalistleri neden ilgilendirdiği sorusu sorulabilir. Gerçekten de bir sermayedarı, başka bir sermayedarı rekabette geçmesi bizi neden ilgilendirir ki? Ancak büyük tabloya bakınca meseleye böyle bakmak olanaksız hâle geliyor. Medya sektöründe tekelleşmenin en ciddi sonuçları medyada çalışan emekçiler üzerinde yaşanıyor. Normalde birbirleriyle rekabet hâlinde olan büyük şirketler, emek sömürüsünü giderek arttırırken, medya sektöründe esnek ve güvensiz çalışma hâkim oluyor. Sabah-ATV grevi başladığında diğer medya organlarında yer almamasının en temel sebebi, tüm grupların emek sömürüsünde aynı yöntemi izliyor olması.

Ayrıca tekelleşme, medya içeriğinin tektipleşmesini de beraberinde getiriyor. İmalat ve finans sektörlerine göbeğinden bağlı olan medya organlarının tek temel güdüsü kâr hâline geliyor. Egemen fikirlerin yayılması açısından her alanda benzer bir içerik üretmek, sermaye açısından muazzam bir şey.

Tüm bunlara rağmen elbette medya da, tüm sektörlerde olduğu gibi kapitalizmin çelişkilerinden muzdarip. Emek-sermaye çelişkisinin medyayı etkilememesi mümkün değil. Medya çalışanlarının örgütlenmesinden tüm medya patronları ölüm gibi korkuyorlar. Bu sebeple sendikal faaliyet yürütenler derhal kapı dışarı ediliyor. Medya sektöründeki grevler haber konusu yapılmıyor.

Sermayenin karmakarışık ilişkileri aslında basit bir temele dayanıyor: emek sömürüsünü toplumsal olarak sürekli yeniden üretmek. Medya bunun hem aracı, hem de alanı.

Egemen sınıfın fikirlerini; milliyetçiliği, cinsiyetçiliği, homofobiyi, emek düşmanlığını, bireysel kurtuluş hayallerini pompalamaya devam ederken sınıf mücadelesi bu alanda her gün devam ediyor. 2008'deki krizden de medya sektörü ciddi biçimde etkileniyor.

Makine şimdilik işliyormuş gibi görünüyör, ancak tam da üretimin başladığı yerde zincirlerinin kırılması ve devasa güçlere sahip görünen tekellerin bir anda yerle bir olması mümkün.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahipleri-

ni, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

- İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet ge-reklidir.
- Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
- Sosyalizm için mü-cadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
- Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
- Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

- Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
- Sosyalistler rıkkılığa ve emperyalizme karşıdır-

lar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

- Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
- Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

- Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
- Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Sakız Sokak, No: 18/7
Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Can Matbaacılık: Davutpaşa
Caddesi, İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı İstanbul
■ 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Hükümet 3 nükleer santral yapmak istiyor

Nükleer santral istemiyoruz

Çernobil nükleer felaketinin üzerinden 25 yıl geçti. Kazanın ardından 15 bin kişi öldü, 50 bin kişi yaralandı. Açığa çıkan radyasyonda 3,5 milyon kişinin etkilenmediği tespit edildi. Çernobil nükleer santralının çevresindeki bölgede, Karadeniz'de kanser hastalığında ülke ortalamalarının üzerinde kanser vakaları görüldü. Dünya, nükleer santralların hiç de güvenli olmadığı gerçeğiyle tanıştı.

Nükleer şirketler, Çernobil'in tek bir vaka olduğunu, nükleer santralların aslında güvenli olduğunu ileri sürdü. Bu yalandı. Onlarca büyük kaza oldu. Ancak 'nükleer güvenlidir' iddiasının yerle bir olduğu an Fukushima felaketi oldu.

Japonya'da depremin ardından tsunaminin vurduğu Fukushima nükleer santralındaki 3 reaktör arızalandı.

Reaktörlerden biri Çernobil'de olduğu gibi eridi. Sorun hala çözülebilmemiş değil ve Fukushima'dan açığa çıkan radyasyon hakkında ürkütücü haberler gelmeye devam ediyor.

Çernobil sonrası kanser vakalarını yaşayan, devlet tarafından söylenen yalanlara hala öfke duyan Türkiye halkları Fukushima'daki felakete rağmen Türkiye'ye üç nükleer santral dikmekte ısrar eden bir hükümetle karşı karşıya.

AKP gözü dönmüşçesine nükleer santralları savunuyor. Başbakan, arızalandığı ya da patladığı anda yüzbinlerce insanı etkileyecek olan nükleer reaktörleri tüpgaz ve kozmetik malzemeleriyle eşit tehlikede gösterirken, nükleer şirketlerin sözcüsü gibi konuşan Enerji Bakanı Taner Yıldız santralların yarattığı tehlikeyi bekar

lık ve uçak kazalarıyla karşılaştırıyor.

AKP, Fukushima'daki felaketin ardından nükleer santral kurma fikrinden derhal vazgeçtiğini açıklayacağı yerde ülkeden ülkeye gezerek 2023 yılına kadar toplamda elektrik üretimi içinde nükleer enerjinin payını yüzde 20'ye çıkaracak üç noktada 15000 megavatlık 12 nükleer reaktör kurmayı planladığını söylüyor.

CHP ve MHP ise nükleer enerjiye karşı değil. Onlar bunun AKP eliyle yapılmasına karşı. Meclisteki muhalefet partileri nükleer santralları Rus şirketin yapmasına itiraz ediyor. Türk şirketlerin yapacağı santrallara ise 'evet' diyor!

Nükleer santralları durdurmak için halkın kendi mücadelesinden başka yol yok. Sermaye partilerinin felakete davetiye çıkarması karşısında tüm Türkiye'de nükleer karşıtları ayağa kalktı.

Haziran ayında seçimler gerçekleşecek. 12 Haziran seçimlerinde nükleer santralları savunan partilere oy vermemeliyiz.

Çernobil felaketinin 25. Yıldönümü olan 26 Nisan günü Küresel Eylem Grubu (KEG) İstanbul'da ve birçok şehirde eylem çağrısı yapıyor. 2005'ten bu yana nükleer santrallara karşı aralıksız kampanya yürüten KEG, hükümetten nükleer programından vazgeçtiğini derhal açıklamasını istiyor.

Biz karşı çıkarsak yapamazlar. Akkuyu'ya, Sinop'a, Türkiye'nin ya da dünyanın herhangi bir yerine nükleer santral istemiyoruz.

Yeni nesil nükleer santrallar güvenli mi?

1986 yılında Rusya'daki Çernobil nükleer santralının çekirdeği eridi, uzmanların ifadesiyle tehlike düzeyi 7 idi. 1986'dan sonra 7 seviyesine ulaşan bir kaza olmadı. Fukushima'nın tehlike seviyesi şimdilik 6 olarak dile getiriliyor, ancak tek değil üç reaktörde sorun var ve tehlike hala giderilmiş değil.

Nükleer altmış yıllık geçmişi içinde 500 den fazla kaza kayıtlara geçti. Bu kazaların her biri Çernobil noktasına ulaşabilirdi. Ulaşmamış olduğu için şimdi kendimizi şanslı mı hissetmemiz gerekiyor?

Nükleer enerji yanlıları teknolojinin geliştiğini yeni nesil nükleer santralların güvenli olduğunu söylüyor. İlk nesil nükleer reaktörlerin güvenlikleri için uzmanlar yüzde yüz garanti veriyordu.

Three Mile Island ve Çernobil kazalarından sonra "felakete dayanıklı" reaktör inşa ettiklerini söylediler. "Pasif emniyet sistemi" denilen sistemler sayesinde artık ciddi kazalar olmayacağını iddia ettiler. Hatta bu tür reaktörler için "bırak git reaktörleri" adını vermişlerdi.

Maalesef gerçek böyle olmadı. Hala üzerinde çalışılan ve ancak 2045'lerde kullanılabilmesi söylenen dördüncü nesil reaktörler için bile artık bu tür garantileri veremiyorlar.

Enerji Bakanı Yıldız ise Türkiye'de kurulacak santralların 9 şiddetinde depreme dayanıklı, devasa bir uçak çarpmasından etkilenmeyecek "bırak git reaktörleri" cinsinden olacağını yalanını söylemeye devam ediyor.

Dünya nükleer peşinde mi koşuyor?

Nükleer santralların sayısı dünyada sürekli ve hızlı bir biçimde artıyor mu?

Enerji Bakanı Taner Yıldız diyor ki 'Nükleer santralların inşası kazalara rağmen devam etti.' Nükleer bakanı duyan sanki tüm dünyada harıl harıl nükleer santral yapıyor zannedecek. Oysa durum tamamen farklı:

■ İlk nükleer reaktör 1954 yılında işletilmeye başlandı. 2002 yılında 444 adet nükleer reaktör ile en yüksek seviyeye ulaşıldı. 2010 yılında ise 436 adet nükleer reaktör faaliyet halinde ve bunun kurulu gücü 370 bin megavat.

■ Avrupa'da yapımı süren sadece iki reaktör var bunlar ise Finlandiya ve Fransa'da.

■ Yapımı süren 60'tan fazla reaktörün çoğu Çin'de ve Rusya'da, Hindistan, Güney Kore ve Japonya bu ülkeleri takip ediyor.

■ Amerika'da ise inşaatı devam eden bir reaktör bulunmakta. Bu reaktörün 2012 yılında bitirilmesi planlanıyor yani temelleri atıldıktan tam 40 yıl sonra.

■ Şu anda çalışan 436 nükleer reaktörün çoğu miladını doldurmuş durumda ve 10-15 yıl içinde hizmet dışı kalacak.

Nükleer geleceğin enerji türü değil. Sayısı ve kurulu gücü her geçen gün azalan bir sektörden bahsediyoruz.

Hadi patlamadı ama ya nükleer atıklar ne olacak?

Nükleer santrallar sadece bir kaza anında tehlike değil. Nükleer santralden çıkan radyoaktif atıklar binlerce yıl ölümcül etkilerini koruyor. Yüksek derecede radyoaktif

atıkların doğadan izole edilmesini sağlayacak özelliklere sahip son depolama alanı bugün itibarıyla herhangi bir ülkede yok.

Almanya 2014 yılında böyle bir tesise ulaşmak için hala çalışıyor.

104 adet reaktörü bulunan ve elektrik talebinin yüzde 19'unu nükleerden karşılayan ABD yıllardan beri sürdürdüğü ve milyarlarca dolar harcadığı atıkların Yucca Dağları'na gömme projesinden 2009 yılında vazgeçti.

Bakan Yıldız Akkuyu'da yapılacak nükleer tesisin atıklarının sorumluluğunun Rus şirketinde olduğunu söylüyor. Akkuyu'da ne kadar süre kalacağı belli olmayan atıklar bir süre sonra Rus şirketinin aracılığıyla büyük ihtimal Rusya'ya götürülecek. Dünyanın hiçbir yerinde çözümlenemeyen atıkların son depolama alanını Türk aklı böyle çözer. Oysa ister Akkuyu'da ister Rusya'da bu atıkların çok uzun yıllar doğadan izole edilmesi gerekiyor.